

Povstalec N°2

Studentský časopis Vysoké školy kreativní komunikace

03
‘20

*„Slunce vychází za
plotem ruských hranic.“*

*Irena Bártíková
autorka titulní fotografie*

Ahoj čtenářko, ahoj čtenáři!

Karel Čapek jednou řekl: „Zkušenost je dobrá škola, ale školné je příliš drahé.“ A já myslím, že jen těžko najdeme citát, který by k našemu studiu na VŠKK seděl lépe. Ale právě díky tomu, díky zkušenostem i školnému, máme možnost ti právě teď přinést další číslo školního časopisu Povstalec N°2!

Mysleli jsme si, že když zvládneme vydat první číslo, zvládneme už cokoliv. To jsme se ale přepočítali. Ono je totiž, rozhodne-li se grafik propadnout vánoční prázdninové náladě o něco dříve, poměrně těžké najít někoho, kdo se v této sváteční době vrhne s chutí do práce. To se nám ale povedlo, a tak ti díky grafičce Haně Pet. přinášíme nové číslo časopisu Povstalec N°2! Výňatek z toho nejlepšího, co se za zimní semestr přihodilo, jsme sepsali společně s Terezou Bartoškovou do rubriky Co jsme ve zdraví zvládli a kde jsme byli letos vidět. Kromě toho se také díky článku od Dejva Doomeda dočteš o tom, co je to vlastně Kreativní kancl a neošidili jsme tě ani o Ševel a o recenze! Mimo jiné se můžeš těšit na hodnocení muzikálu Čarodějka a divadelního představení Poslední aristokratka. Slovo si tentokrát vzal MgA. Daniel Kubec a rozhovor nám poskytl Emil Hakl.

Tohle číslo však v sobě skrývá mnohem více. Přinášíme ti i jedno bonusové překvapení! Tereza Žižlavská totiž připravila speciální rozhovor se spisovatelem Ladislavem Ziburou!

Jo, abych nezapomněla, máme také nové členy redakce! Tak na ně mrkní, napísal nám o sobě medailonek.

Stalo se toho tolik, co jsme sem chtěli napsat, ale školné zas není tak vysoké na to, aby nám zaplatilo místo jednoho časopisu celý sborník. Musíme se tedy spokojit jen s tím nejlepším. A to přesně se nám podařilo vybrat.

**Milá čtenářko, milý čtenáři,
příjemné čtení přeje**

*[°]Katerina Herodesová
/séfredaktorka*

Obsah

Slovo šéfredaktora |1

Nová posila redakčního týmu! |4

Ševel |6

Zprávy |8

Domeček má nové vedení!

Co je vlastně Kreativní kancel?

Dvanáct autorit, dvanáct symbolů

Studenti tvůrčího psaní
vydávají svou vlastní knihu

**Co jsme se zdravím zvládli |14
akdejsme byli letos vidět?**

Kam najídlo |20

Fejetony |24

Hledání specializační praxe
Hohoho tak trochu jinak

Recenze |26

knižní recenze Prvok, Šampon,
Tečka a Karel – Patrik Hartl
filmová recenze Parazit
muzikálová recenze Čarodějka
divadelní recenze Poslední
aristokratka

Slovo |32

Mg.A. Daniel Kubec

Rozhovor |34

Emil Hakl

**Co dělají, když zrovna nestojí |40
za katedrou?**

Prof. PhDr. Dušan Pavlů, CSc.

PhDr. Michaela Vaculíková, Ph.D.

Mgr. Petra Poukarová

JUDr. Petr Majerík

Rozhovor se studentem |44

Veronika Tázlerová

Bedýnka s náradím |48

PhDr. Michaela Vaculíková, Ph.D.

Rady a nápady |50

Jaký byl váš největší trapas?

Test a zajímavosti |52

Bonus |56

rozhovor s Ladislavem Ziburou

Umělecká příloha |60

Nová posila redakčního týmu!

S novým rokem přichází i nové nápady a ruku v ruce s nimi i studenti překypující kreativitou. A přesně tito studenti se k nám letos rozhodli připojit a obohatit tak nás časopis o záživné články. Nemusíte se ale ničeho obávat! Vaši oblíbenci z minulého čísla tu stále jsou!

Šéfredaktorka *Katerina Herodesová*, editorka umělecké přílohy *Tereza Chladová*, poté redaktori *Štěpánka Luhánová, An Ardes, Tereza Blahová, Dave Doomed, Alice Maar, Michaela Sandra Veselá, Tereza Vodvářková, Josefina Volopichová* a *Tereza Žižlavská* – která patří i do ko-rektorského týmu spolu s *Julii Zákosteleckou* a *Františkem Buiem*.

A kdo že vlastně je naše nová posila?

Nebudu sem psát, co mám za koníčky nebo v čem jsem nejlepší. Pokud vás nějak zaujmou, budu ráda, když se na to zeptáte sami. Avšak na poznání mé osoby vám nebude stačit jeden večer. Je toho celkem dost, čím vás mohu překvapit. Rozhodně byste v mé případě neměli hodnotit knihu podle obalu nebo mě soudit podle toho, že jsem holka. Můj život je jako horská dráha. Ať už jedeš nahoru nebo dolů, vždy to stojí za to.

PS: Jsem gotický unicorn, miluju horory a cute věci.

Víte, co vznikne, smícháte-li tvořivost, fantazii a lásku k cestování a badmintonu s nezdravým šílenstvím a touhou poznat vše nové, ochutnat každou chuť, která existuje, a pocítit každý pocit, který nám dokáže náš mozek (a samozřejmě i srdce) nabídnout? Mnozí z vás by řekli hov*o, ale k překvapení všech – jsem to já.

Jsem dvaadvacetiletá holka s hlavou plnou myšlenek, snů a ambicí. Ta snílkovská stránka se ve mně vyvinula už v dětství za pomoci J. M. Barrieho a jeho Petra Pana či A. de S. Exupéryho a Malého prince.

A ta ambiciózní stránka se projevila s přibývajícím věkem, kdy ke mně promluvil J. Lennon, V. Havel, F. S. Fitzgerald a zase ten Exupéry.

V budoucnu se vidím v Paříži, jak píšu sloupky do francouzských novin v jazyce, který (zatím) neznám, bydlím ve velkém bytě s kamarády, jako jsou Monica nebo Chandler, a možná konečně potkávám Malého prince.

Realista a snílek zároveň. Snažím se žít svůj život s velkým „Ž“ na začátku, miluju konverzace bez konce, a byť to zní jako klišé, mým životním cílem je být šťastná. Mám ráda společnost lidí, kteří mají stejně nastavený žebříček hodnot. Čas od času se ale projeví moje asociální já a raději než do víru společnosti se ponocím do svých myšlenek a píšu. Bud do šuplíku, nebo na svůj blog.

ŠEVE

Kdyby tak tenkrát Arthur Conan Doyle tušil, že se i tady na VŠKK budeme inspirovat jeho postavou Sherlocka Holmese a všichni budeme společně pátrat po ukradené sešívačce! Tohle už totiž přestává být srama. Rozmohl se nám tady takový nešvar – krádeže (čekali jste nějaký sprostárný, že jo). Třetáci se k situaci vyjadřují jasně: „Už dlouho čekáme na to, až nám škola dá okruhy ke státnicím. Je nám ale jasné, že dokud se krádež nevyřeší, nic nedostaneme!“

Druháci se tváří, že na škole žádné problémy nejsou a prváci přišli s novým řešením. Přispívá jim k tomu fakt, že máme školu umístěnou na adrese s číslem popisným 420, což určitě není náhoda. Odvážíte-li se vstoupit během jakékoliv školní party do venkovních prostorů u Domečku, dostanou vaše čichové buňky přímý zásah! A je jedno, jestli je 4:20 nebo půl dvanáctý večer... Problém prostě nepočká.

Toho, že něco není v pořádku, si všimají i pedagogové. Studentka třetího ročníku literární tvorby prozradila, že jeden nejmenovaný pedagog v obavách prohlásil: „Dnes se budou dít velké věci. Zmizely i gauče, tudíž revoluci nic nebrání.“

Prváci se toho ale asi nezúčastní, jelikož ta revoluce, jejíž třicáté výročí jsme letos oslavili, se nesla v čistě abstinencním duchu. Jenže to by nám museli zavřít Domeček, aby se to povedlo. Zdůrazňuju slovo NÁM, protože i já si už tradičně odtamtud nosím víno do hodin. Ono to pak tak hezky utíká... A to se jen tak nestává.

Na závěr bych to tu chtěla trochu odlehčit a zmínit tak i ty školní pařby. Náš showman, kterého jsme opěvovali v předchozím vydání časopisu, už školu opustil. Letošní třetáci ale kráčí v jeho šlépějích. Začínám přemýšlet nad tím, zda to není povinností každého třetáka. Myslím jako zůstávat na akcích jako poslední, sníst všechno jídlo, všechno vypít a udělat ostudu. Co si budem – všichni jím to stejně akorát závidíme.

**Královna Ševele II.*

PS: Běžte tu sešívačku fakt vrátit, tohle už není žádná prd*!.

má nové vedení!

Od začátku školního roku má Domeček kafé klub nové vedení! Je jím Martina Cabadajová, mladá usměvavá slečna, která má gastronomii pod palcem.

Martina se k vedení školního klubu dostala čistě náhodou. Původně na internetu pátrala po studiu tvůrčího psaní, jež jí dovedlo až k VŠKK. O pár dní později narazila na nabídku, která jí přivedla tam, kde je ted. K nám do Domečku!

Od prvního dne je Martiny hlavní role v kuchyni. Na talíři máme vše, co nám vykouzlí.

„A kdyby vám nechutnalo, tak mi to musíte říct. Protože když mi řeknete, že vám chutná, ale nebude, tak to pak budete muset jíst už napřád,“ říká provozní Martina a s úsměvem dodává: „Konstruktivní kritika je vítána. Rejpání už méně!“

Živila se jako servírka, baranka a taky jako plivačka ohňů. Můžeme jen doufat, že nám ve své nové práci předvede vše, co umí!

Pod vedením Martiny proběhla první školní party, která sklidila velký úspěch. Domeček byl už v brzké době k prasknutí a tento stav se držel až do samého konce zahajovacího večírku. Studenti měli možnost seznámit se s Martinou a na oplátku měla Martina a její kolegové šanci poznat, jak taková party na VŠKK vypadá. Nabídka jídla a pití byla velmi pestrá, ale nejoblíbenějším se stalo občerstvení z grilu a čepované pivo, které Domeček kafé klub nabídl zcela zdarma! Kromě piva,

grilovaného masa, zeleniny a hermelínu byl zájem také o bílé i červené víno, nespočet míchaných drinků a další malé občerstvení, které všechny lákalo už na první pohled. Můžeme konstatovat, že Martina vše zvládla na jedničku.

A jaké večírky se plánují do budoucna?

„S těmi, na které jste zvyklí, počítejte a další se uvidí,“ říká Martina a odpovídá tak na otázku, která zajímá nemalou část studentů.

Celá redakce ti, milá Martino, přeje, aby se ti v nové práci líbilo!

**Katerína Herodesová*

Co je vlastně { kreativní kancl } ?

Místo, kde nápady ožívají.

Vysoká škola kreativní komunikace má svou vlastní školní reklamní agenturu – Kreativní kancl. S kým se tu můžete potkat? Jako první je vhodné zmínit Lindu Trejtnarovou, která působí na pozici account manažerky. Nepředstavujte si, že jde jen o nudnou účetní, Linda má na starosti kontakt s klienty a provoz agentury. Dalším členem je Tomáš Roreček, manažer Kreativního kanclu, který řídí průběh zakázek a shání klienty. Yaro Pružinec je na podobné pozici jako Tomáš a název jeho profese je kreativec. A samozřejmě tu potkáte spolupracující studenty, kteří se aktivně podílí na úkolech zadaných od klientů. Ti se mohou věnovat jak přípravě celkového

marketingového konceptu, tak kreativním nápadům na video spot, leták, logo či celou kampaň. Mohou se samozřejmě zapojit i do samotné realizace nápadu, který si klient vybere. To je pak nejenom dobrá zkušenost do životopisu či portfolia, ale i skvělá příležitost vyzkoušet si práci na reálné zakázce pro skutečného klienta.

Kreativní kancl pracuje například pro Nadaci Jedličkova ústavu, Sazku, Pivovar Bernard nebo síť hotelů CPI.

Je to agentura, která dává prostor všem, kteří chtějí své nově získané znalosti a své nápady realizovat na skutečných projektech a zakázkách.

“Dave Doomed

Dvanáct autorit, dvanáct symbolů

To je kalendář státního podniku Lesy České republiky, s. p. na rok 2020.

Vysoká škola kreativní komunikace se letos účastní mnoha zajímavých projektů. Mezi jeden z nich patří i focení unikátního kalendáře státního podniku Lesy České republiky, a. s. na rok 2020. V kalendáři se představí známé osobnosti ze sportovního, vědeckého, hereckého i novinářského života. Na foceny byly dohromady s dřevěnými předměty, které z lesů vzešly a jsou spojeny s životem či profesní kariérou focených osobností. Fotografie odkazují na prestiž a velice zásadní roli lesnictví a současně zobrazí naději na obnovení zdevastovaných lesů. Základní myšlenkou kalendáře je nekomerční pojetí celého projektu – autority na jednotlivých snímcích se vzdávají honoráře ve prospěch vize nového lesa. Autoři fotografií jsou studenti VŠKK a Akademie Michael v čele s uznávaným fotografem Tomášem Třeštíkem. Kalendář nebude k prodeji, ale bude sloužit jako poděkování pro ty, kteří se podílejí na obnově lesů. Veřejnosti bude představen na vernisáži v Národním zemědělském muzeu v Praze. V roce 2020 vznikne i výstava, která bude mapovat vznik celého projektu.

ZDROJ: FACEBOOK VŠKK

Osobnosti, které studenti s Tomášem Třeštíkem na VŠKK fotili, jsou:

Eva Samková

Petr Čech

Martin Doktor

Kateřina Neumannová

Jarmila Štuková

Jan Pirk

Antonín Kratochvíl

Arnošt Goldflam

Hana Vágnerová

Josef Špaček

Jakub Vágner

Tomáš Zima

Na kalendáři se podíleli:

Fotograf: *Tomáš Třeštík se studenty VŠKK a Akademie Michael*

Vizáž/styling: *Kateřina Krobová*

Creative director: *Petr Vlasák, Roman Čihalík*

Projektové vedení: *Petra Zadražilová,*

Michaela Dyllová

Design kalendáře: *Mirek Roubíček, Eduard Čaniga*

Fotosku fotili a natáčeli studenti Akademie a VŠKK pod vedením pedagogů Marka Štima a Mariána Beneše:

Radka Málková, Sabina Bednářová, Anna Obermajerová, Isabel Magdič, Irena Bártíková, Rebeka Harisová, Emma Brillová, Lukáš Kopecký, Kira Smirnova, Anna Turková, Petra Orlová, Jan Polívka, Zuzana Šubrtová, Jakub Demartini, Petra Procházková

“Tereza Žižlavská”

Studenti tvůrčího psaní vydali svou vlastní knihu

Slyšeli jste o tom, že studenti literární tvorby vydali svou vlastní knihu? Jmenuje se Protipól a najdete v ní multižánrové povídky i poezii.

Studenti třetího ročníku společně se svými předchůdci vydali knihu Protipól. Dvacet dva autorů dalo dohromady své povídky a vytvořilo tak společné literární dílo. Editorky rozdělily různorodé texty a doplnily je básněmi od Natálie Dočekalové.

Velký podíl na celé této realizaci má doktorka Daniela Iwashita. Nápad na sestavení sbírky povídek vzešel právě na hodinách redakční práce, které na VŠKK v předešlých letech vedla. Doktorka Iwashita rozdělila studenty minulého druhého a třetího roční-

ku do redakčních skupin, jejichž úkolem bylo sestavit knihu z předem připravených povídek. Z pěti anonymně zaslanych návrhů rozhodla společně s MgA. Danielem Kubcem a MgA. Barborou Čihákovou o vítězi. Tím se stala skupina vystupující pod názvem Dream Team, která se skládá ze čtyř členek – Elišky Bártové, Michaely Bartošové, Kateřiny Herodesové a Valérie Šťastkové. Z dívek se tak staly redaktorky, které měly jasný úkol – zrealizovat vydání Protipólu.

A tak se také stalo. Redaktorky se spojily s nakladatelem Davidem Laňkou, kterého Protipól zaujal. Brzy souhlasil s jeho vydáním v nakladatelství No Limits, které mimo jiné

vydalo i dvě básnické sbírky bývalé studentky VŠKK Anny Štičkové. Do práce na knize se zapojili i další spolužáci, kteří měli možnost přiložit ruku k dílu, a to nejen jako korektoři či ilustrátoři. Díky usilovné práci nejen redakčního týmu, ale i všech autorů, je Protipól k zakoupení již od prosince!

Pokud nechcete přijít o představení autorů či o další aktuality, sledujte Protipól na Facebooku a Instagramu! Kromě medailonků autorů přibyly také fotografie ze křtu, kde knihu pokřtil spisovatel a cestovatel Josef Formánek!

@protipol.kniha

Katerína Herodesová

CO JSME VE ZDRAVÍ ZVLÁDLI —

Welcome party

Středy se na VŠKK nesou ve znamení prodloužené otevírací doby v kafé klubu Domeček. A ani druhá středa v zimním semestru nebyla výjimkou! 9. října 2019 se konala každoroční Welcome party, jejímž cílem bylo ukázat nově příchozím studentům, že vysoká škola, zejména Vysoká škola kreativní komunikace, není jen každodenní rutina, ale i pořádná dávka zábavy. A to se taky povedlo!

Halloweenská party

Ve středu 30. října se konala pravděpodobně nejvíce očekávaná party. Domeček se zaplnil rozličnými převleky, a to jak strašidelnými, tak i vykazujícími kvalitu humoru svého nositele. Někteří studenti přípravu opravdu nepodenčili. Jak bylo slíbeno, nejlepší kostým byl odměněn lahvi karibského rumu. Tu získal Patrik Fadrhonc v kostýmu Ježíše.

ZDROJ: FACEBOOK VŠKK

Čtení ve vlaku

Proběhl již šestý ročník literárního festivalu Čtení ve vlaku, jehož idea vznikla na Střední a Vyšší odborné škole reklamní a umělecké tvorby Michael. „Nečekala jsem, že se z nápadu stane projekt a z toho se zrodí tak velká akce,“ vyjádřila se k začátkům Monika Hrubešová, ředitelka školy. Společně s ní se na organizaci podílela Vysoká škola kreativní komunikace ve spolupráci s Českými dráhami. Nad festivalem letos převzala záštitu radní

hl. města Prahy pro kulturu Hana Třeštíková. Svou tvorbu mohli tentokrát představit i studenti oboru Kreativní psaní, kteří přečetli své texty vedle svých zkušenějších kolegů spisovatelů, z nichž někteří jsou i vyučujícími na VŠKK. Festivalu čtení ve vlaku se zúčastnil i Josef Formánek, Radek Malý, Martina Blažeková, Emil Hakl, Daniel Kubec a další.

A KDE JSME BYLI LETOS VIDĚT?

Vernisáž Pokoje

Přehlídka mladého umění Pokoje oživila domy v centru Prahy již po osmém. Tentokrát proběhla 8.–17. 11. v Desfourském paláci.

Nejedná se jen o pouhou výstavu, ale také o jedinečné celorepublikové setkání, které iniciuje výměnu myšlenek i přístupů začínajících umělců. Společným tématem studentských instalací je letos SVÉRÁZ a otázka

jedinečnosti, odlišnosti, specificity či originality v umění. Během výstavy se diváci mohli těšit i na doprovodný program zahrnující přednášky na téma spolupráce v umění, workshopy a komentované prohlídky. Mezi vystavujícími nechyběli ani studenti našeho ateliéru Fotografie a audiovize.

30 let od Sametu

Listopad 1989, Sametová revoluce či Něžná revoluce jsou termíny označující souhrn událostí, které vedly k pádu komunistického režimu v Československu. Tyto významné události jsme si 12. listopadu v souvislosti s třicetiletým výročím Sametové revoluce připomněli v prostorách VŠKK. Zde se uskutečnila debata s názvem 30 let od Sametu.

Podvečerem provázel Mgr. Václav Krištof, vedoucí katedry Literární tvorby, který vedl společně s hosty debatu, jež byla doplněna zajímavými fotografiemi a videi z té doby. Debata se účastnil také poslanec Marek Benda, místostarosta Prahy 4 Michal Hroza, předseda PEN Klubu Jiří Dědeček a nechyběl ani rektor Vysoké školy kreativní komunikace Dušan Pavlů.

Debata měla velmi pozitivní ohlasy nejen z řad studentů, ale i pedagogů. Václav Krištof po skončení poznamenal: „Pro mě byla beseeda milým překvapením svou živostí (ze strany hostů) a pozorností (ze strany studentů).“

V parku vedle školy také ve dnech 4.–17. 11. probíhala výstava věnovaná listopadovým událostem.

Tereza Bartošková & Kateřina Herodesová

Kontext 2019

V pátek 8. 11. se v pražském kině Bio Oko uskutečnila série přednášek o jazyce. Zazněly příspěvky o reklamním textu, literatuře, poezii, fake news či umělému jazyce.

Mezi speakry nechyběli ani naši pedagogové. Jako první vystoupil Martin Charvát, který promluvil o změnách v reklamním textu v průběhu času. Další blok zpríjemnil svým čtením Petr Borkovec. Promluvil o tom, jak pracuje s jazykem při překládání a psaní básní, a o tom, jak mohou vypadat jeho hodiny tvůrčího psaní.

Vystoupili i Jan Studnička a Štefan Švec z agentury Boomerang Communication. Dále také stylistka Lucie Jílková, na kterou navázala Lucie Lukešová. Se svým saxofonem se o hudební vložku postaral Tomáš Belko a o rytmu a rýmu pokračoval Michal Horáček. Pomocí videa se zapojil i publicista Bob Kartous a na závěr vystoupil specialista na strojové učení Jiří Materna.

Potřebuju jídlo!

Máte konečně volno a k tomu ještě žízeň nebo dokonce hlad? Vaší první volbou by měl být jistě Domeček na dvoře školy, ale někdy bývá zavřený nebo máte prostě chuť změnit prostředí. Kam zajít na kávu jsme vám prozradili minule. Teď jsou tu pro vás tipy, kam zajít na něco dobrého k snědku.

Koláčové království

Patříte mezi lidi, kteří si kávu bez něčeho sladkého nedokází představit?

Pak si rozhodně zajděte do kavárny Koláčové království. Za příjemné studentské ceny si zde můžete vybrat z velkého množství domácích koláčů, sušenek či dortů. V nabídce nápojů pak kromě kávy nechybí ani smoothies a domácí limonády.

A malý tip na závěr: Vždy je vyhlášen koláč měsíce, který i s libovolným nápojem stojí pouze 79 Kč.

Otevírací doba:

Po: 9.30–19.00

Út–Pá: 8.00–19.00

Kde: Táborská 28

Dojezd od školy: 10 min. ze zastávky Pražského povstání

HappyPops café

Co by kamenem doholil je od školy vzdálená malá útulná kavárna HappyPops. Kromě výběrové čerstvě mleté kávy má kavárna v nabídce alkoholické i nealkoholické nápoje a drobné občerstvení – sladké i slané (dorty, palačinky, obložené pečivo, saláty a další). Kávu i sendviče si můžete nechat zabalit s sebou, ale místo má své kouzlo, tak vám spíš doporučuji tu chvíli posedět. I za chladnějšího hezkého počasí můžete využít zahrádku, která je však bez obsluhy, a vychutnat si zde svůj (jistě zasloužený) šálek kávy – každý desátý máte zdarma!

Otevírací doba:

Po–Pá: 10:30–20:00

Kde: Bohuslava ze Šemberka 2

Dojezd od školy: pěšky do 3 minut

Red Hook, nebo Wine bar Po letech?

Záleží, jestli chcete raději na pivo, nebo na víno. Jídlo totiž najdete v obojím. Restaurace jsou nedaleko od školy a každá z nich je svým způsobem zajímavá – každá má totiž svůj vlastní neotřelý styl. Red Hook je místem tak trochu ve stylu underground, kam si spíš půjdete sednout na dobré pivo. Vaří se tu mexicko-americká kuchyně a ceny nejsou špatné. Jen se zde nedá platit kartou. Druhou možností je Wine bar Po letech, který se nachází hned vedle Red Hooku. Nemají tu sice velký výběr piva a ceny jsou malinko vyšší, zato se tu ale dobře najíte a můžete si vychutnat skleničku vína. Obsluha je milá a navíc se tu dá platit kartou i stravenkami. Kromě posezení v designově zajímavém interiéru nabízí restaurace během hezkých dnů možnost využít venkovní zahrádku.

Otevírací doba – Red Hook:

Po–Pá: 11:00–1:00

So–Ne: 16:00–1:00

Kde: Náměstí Hrdinů 6

Dojezd od školy: pěšky do 5 minut

Otevírací doba – Wine bar Po letech:

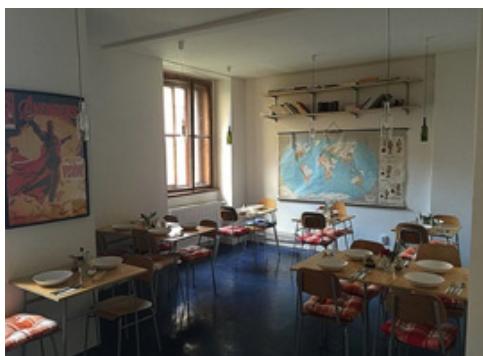
Po–Čt: 10:30–22:30

Pá: 10:30–23:30

So: 18:00–22:30

Kde: Náměstí Hrdinů 1301/5

Dojezd od školy: pěšky do 5 minut

Kafárna na kus řeči

Hledáte v blízkosti školy restauraci, kde bez dlouhého čekání zaženete hlad a kde vaše peněženka finančně nevykrvácí? Potom jste v Kafárně na kus řeči správně! Na každý den zde mají udělané speciální menu, ve kterém si můžete vybrat hned ze čtyř jídel. Cena hlavního chodu je většinou 99 Kč a porce jsou veliké. Obsluha je příjemná a prostředí útulné.

Otevírací doba:

Po – Pá: 11:00–23:00

Kde: Na Dolinách 47

Dojezd od školy: 5 minut pěšky

"Tereza Vodvářková & Žaneta Rychtová

Hledání specializační praxe

Byl jsem v pohodě. Léto bylo v plném proudu, slunce pařilo (možná až trochu moc), kamarádi navštěvovali nejrůznější místa, na kterých jsem nemohl chybět a peníze na účtu z práce, které jsem se věnoval přes školní rok, hlásily zelenou všem mým potenciálním dobrodružstvím. Věděl jsem, že bych si mohl hledat budoucí praxi a nejlépe k tomu i brigádu v oboru, ale měl jsem pár tipů na agentury od kamaráda, tak jsem si nedělal starosti. Jenže to byla chyba...

S první letní bouřkou se začala mračna povinností stahovat nad mojí hlavou a já si uvědomil, že už nemůžu nadále zůstat barmanem v čajovém stánku. Obzvlášť ne, pokud chci uspět ve své školní kariéře na pozici student. Naštěstí ona bouřka přešla přes území Prahy celkem rychle, a i nad mou hlavou vysvitlo slunce, když jsem odeslal životopisy a žádosti o stáž do všech nejznámějších agentur, na které jsem si vzpomněl. Konečně jsem ucítil esenci toho, že jsem něco udělal pro svou budoucnost. A pak jsem odjel na Moravu, kde jsem se naprostoto vyhnul spojení s internetem a po pěti dnech jsem se vrátil s velkým očekáváním a těmi nejlepšími představami.

Ve své e-mailové schránce jsem našel pouze reklamu na předvánoční slevy. V srpnu.

Uklidňoval jsem se tím, že takové agentury jsou velmi liberální a své e-mailové schránky kontrolují jednou za týden. Takže vlastně měly ještě čas.

Po dalším týdnu čekání mi konečně odepsala jedna z agentur. Prý mají plný stav a stážisty neberou. Po dalším týdnu čekání jsem pochopil, že stážisti pro takové agentury nejspíš nejsou dlouho hledaným pokladem. A tak jsem se začal dívat jinde.

Žádná stránka, která nabízela brigády, stáže, praxe a podobné nabídky pro studenty s flexibilní pracovní dobou, mi neunikla. Hledal jsem všude. Byl jsem z toho tak zoufalý, že jsem dokonce odpovídal na inzeráty v novinách a psal do redakcí časopisů, že právě mě určitě do svého týmu potřebují.

A světe div se, nabídky začaly přicházet. Opět jsem se cítil potřebný a nepostradatelný. Vybral jsem si spolupráci s nejmenovanou společností na pozici asistent account managera. Hodně jsem si od té pozice sliboval. Vypadalo to, že budu nepostradatelným spojením mezi klientem a managerem. Že budu vytvářet první dojem na společnost, že budu velmi dobře ohodnocen za své komunikační, prezentační a analytické schopnosti. Že se stanu nepostradatelným bodem pro tuto společnost. Budu začínající manager, který zde rozjede svou budoucí bohatou kariéru.

Jenže kdo by to byl tušil, že začínající manager bude vlastně sekretářka...

Dave Doomed

Hohoho tak trochu jinak

Nedávno jsem četl článek o Santovi z Wisconsinu, který spolu se svými elfy zkopal tatínka jedné dívky, která Santovi přišla sdělit své vánoční přání. Zašeptala totiž Santovi, že by si přála, aby ji její otec přestal zneužívat. Jakmile to Santa uslyšel, tak se neudržel a se slovy: „Hou, hou, hou, bastarde,“ vzal spravedlnost do svých rukou.

Po přečtení tohoto článku jsem byl unesen tím, že stále existují tak charakterní lidé, kteří jsou ochotní se pro spravedlnost porvat. Na druhou stranu jsem si nemohl nevpomenout na mé první a zatím také poslední setkání se Santa Clausem. Santa Claus, kterého jsem potkal já, nebyl ten americký, nýbrž ten typicky český, tedy vyhořelý apatický šedesátník, kterého na pozici Santy přijali pouze proto, že měl dosatečně velký pivní pupek a z lenosti dlouho neholený plnovous.

Opíral se znuděně o sloup před nákupním centrem a pokuřoval. Najednou k němu přiběhla malá holčička a začala kolem něj se sepjatýma ručičkama poskakovat: „Santo, dej mi taky takového pejska, prosím, prosím,“ a ukazovala na malého klepajícího se krysaříka přivázанého k odpadkovému koší.

Lhostejně na něj pohlédl a odvětil: „Nic ti nedám!“

„Prosím, prosím,“ škemrala dál holčička a lísala se mu k noze.

Ten ji se slovy: „Jdi do prde*e, spratku, teď mám pauzu,“ odkopnul a zhluboka potáhl z cigarety. Holčička se rozbrečela a odbehla k mamince, která po Santovi střelila

nevraživým pohledem, ze kterého si on ale vůbec nic nedělal, típl cigaretu a zapálil si novou.

Když porovnám tyto dvě situace, vidíme, že Češi přejali tuto novou tradici opět originálně. Obávám se, že při zkaženosti české santovské komunity by se nás Santa ve stejné situaci jako jeho soukmenovec z Wisconsinu nezachoval stejně morálně a onoho úchylného otce by nezbil. Naopak se bojím, že by si s jeho dcerou domluvil setkání, na kterém by jí věnoval svůj vánoční dáreček i on.

Tomáš Henry Abraham

Recenteze

+

-

Prvok, Šampon, Tečka a Karel – Patrik Hartl

Prvok, Šampon, Tečka a Karel – partička čtyř kamarádů v nejlepším věku, kteří nás v roce 2020 rozesmějí skrze filmová plátna.

Spisovatel a režisér s nezaměnitelným smíchem, Patrik Hartl, napsal v roce 2012 humorální román, který se stal rázem best-sellerem. Příběhy o čtyřech kamarádech, kteří dvacet let po maturitě zjišťují, že nežijí životy, které by žít chtěli, dokážou pobavit zejména jejich autenticitou a nadhledem. Autorův skromný smysl pro humor a lehký jazykový styl nás vtáhne do životních strastí a radostí hlavních protagonistů.

Hartlovi se podařilo napsat „oddechovku“, jež neurazí, ale ani nenadchně. Zvolení témat jako je manželství, rodičovství, přátelství či práce, která jsou součástí běžných životů, podporují lehkou čtivost textu, ale zároveň postrádají jakýsi náboj.

U čtenářů se kniha dočkala takové obliby, že v současnosti padla již první natáčecí klapka za přítomnosti samotného Patrika Hartla a herců (Martin Hofmann, David Švehlík, Martin Pechlát a Hynek Čermák), již ztvárnějí hlavní protagonisty.

Dita Sváčinová

3/5

4/5

4/5

4/5

4/5

4/5

4/5

4/5

4/5

4/5

4/5

4/5

Recenze na Parazita

Nestává se často, aby korejský film přišel do našich kin. Snímek Parazit režiséra Pon Džun-ho zvítězil na festivalu v Cannes a byl oceněn Zlatou Palmou.

Shrnuje v sobě thriller, komedii a drama. Troufám si říct, že kombinaci těchto žánrů zvládli tvůrci bravurně. Film nutí diváka smát se téměř nejhorším situacím a vtipně poukazuje na opravdu tragickou, reálnou sociální problematiku. Několikrát během sledování vás donutí se zamyslet, zda jsou tyto problémy opravdu k smíchu, protože touhy jsou často silnější než přátelství, zločiny se dají zakrýt ještě horšími zločiny a sociální rozdíl rozhodně nedělá lidi lepšími.

Divák sleduje korejskou rodinu žijící v otresných podmínkách. Ta se snaží svou situaci zlepšit parazitováním na rodině bohatého podnikatele a nebojí se zajít do extrémů. Přesto s nimi však divák obvykle nemůže nesympatizovat, protože přes všechny hrůzné věci, které provedou, se přece jen snaží zachránit si vlastní krky.

Jediné, co mohu vytknout, je jistá předvídatelnost první poloviny filmu. Na druhou stranu jsou pak očekávatelné zápletky celkem nevšedně využity. Opravdu se mi líbilo, že snímek si po celou dobu drží pravidelnou linii, která nám neustále připomíná, že ať udělá hlavní protagonista cokoliv, stále je jen tím klukem odporné korejské čtvrti a zázrakem to nezmění.

Hudba, kamera i efekty se skutečně povedly. Obzvlášť se mi líbily výkony některých herců, protože to, že jedná z postav jen běží minuty do zešílení, bylo znát už několik scén předem pouze z pohledů.

Určitě tenhle film doporučuji všem, kteří milují opravdu černý humor.

Michaela Sandra Veselá

5/5**5/5****5/5****5/5****5/5****5/5****5/5****5/5****5/5****5/5**

Muzikál Čarodějka

Zelená a růžová ladí (5 košťat z 5)

Mnohým je známa pohádka Čaroděj ze země Oz: Dorotka, pes Toto, Strašák, Plecháč a Zbabělý lev se vydávají porazit zlou čarodějnici ze západu, aby jim čaroděj Oz splnil jejich přání. Ovšem ne všichni znají příběh samotné čarodějnici. O ní z větší části právě pojednává muzikál Čarodějka, který byl původně inspirován knihou Wicked: Život a doba zlé čarodějnice ze západu od spisovatele Gregoryho Maguira.

Stejně jako kniha i muzikál se poprvé objevil v angličtině pod názvem Wicked, ale nyní konečně máme možnost si ho poslechnout i v češtině. Premiéra muzikálu proběhla 14. září v divadle GoJa. V roli zelené čarodějky Elphaby se zde objevila Markéta Pešková a její kamarádku G(a)lindu si zahrála Natálie Grossová. Nejvíce bych ale chtěla vyzdvihnout překladatele Adama Nováka a Michaela Prostějovského, kteří se bravurně vypořádali s texty. Protože, co si budem, přeložit muzikál tak, aby se dal dobrě zpívat a aby se z písni zároveň nevytratil jejich původní smysl, je poměrně těžká záležitost. Pro mě osobně byl velmi důležitý překlad písni Defying Gravity, kterou Elphaba zpívá na konci prvního dějství a český název Překonat zemskou tíž mi přišel nejen originální, ale zapadal i do rytmu hudby.

Abych ovšem neopěvovala jen překlad, i herečky se senzačně vypořádaly se svými rolemi. Natálie Grossová, které je teprve 17 let, úžasně předala infantilní povahu Glindy, která se postupně na scéně proměňovala z nainvní „princezničky“ do moudřejší „drama queen“. Vytvořila dokonalý protějšek postavě Markétě Peškové – ze začátku velmi vážné a sarkastické Elphabě, která jako jediná ne-podlehne nepsaným zákonům Oz a překoná zemskou tíž.

Celé představení se silně drželo originálu. Měla jsem doslova pocit, že jsem se dostala na Broadway v New Yorku. Co ovšem bylo tady, ale nebylo na Broadwayi (a co mě také velmi potěšilo), byli herci, chodící mezi diváky v průběhu vystoupení. Když se totiž před vámi baví Glinda a Madame Morrible, dostanete pocit, že kouzlo je přímo na dosah ruky (doslova!).

Kdo by se chtěl dozvědět příběh zdánlivé antagonistky, má stále možnost si koupit vstupenky. Muzikál se totiž prozatím hraje několikrát každý měsíc.

An Ardes

recenze

Divadelní představení Poslední aristokratka

5

Divadelní hra Poslední aristokratka, kterou režíroval Arnošt Goldflam, poskytuje divákům nezapomenutelný zážitek.

Věděli jste, že jen pár minut chůze od naší školy se nachází Divadlo Na Jezerce? Toto divadlo patří k těm menším a komornějším, ale na výsledný dojem z divadelního představení to nemá vliv. Naopak tím, jak je divadlo malé, má člověk pocit, že se stává součástí děje. Divadlo bylo založeno v roce 2004 Janem Hrušínským, který tím navázal na rodinnou tradici provozování divadelních spolků. V repertoáru divadla naleznete hlavně komedie, které stojí za to vidět.

Osobně jsem navštívila divadelní hru Poslední aristokratka, kterou režíroval Arnošt Goldflam. Děj se odehrává v porevolučních 90. letech, kdy se do Čech vrací rodina hraběte Kostky, která před časem emigrovala do Ameriky. Rod Kostkových totiž v Čechách vlastnil rodinné sídlo. Kvůli válkám a pozdějšímu totalitnímu režimu o majetek přišel. Nyní ale nastal čas převzít rodinné bohatství zpátky. Spolu se sídlem však rodina přebírá také personál, který byl v sídle po dobu jejich nepřítomnosti zaměstnán. Jedná se o kuchařku závislou na alkoholu, ofenzivního kastelána a hypochondrického zahradníka. Rodinné sídlo je navíc ve velmi špatném stavu a rodina hraběte Kostky na tom také není příliš dobře. Ve snaze zbohatnout najmou schopnou Miladu. O koho jde? To už vám neprozradím a místo toho vám doporučím vidět hru na vlastní oči. Ať už jste

fandy obyčejného nebo sarkastického humoru, u této komedie si přijdete na své. Mix rozdílných charakterů hlavních postav totiž tvoří takový koktejl zábavy, že z divadla budete odcházet s úsměvem na rtech. K tomu přispívá i zajímavé ztvárnění scény a úctyhodné herecké výkony.

Hra vznikla podle předlohy stejnojmenné knihy Evžena Bočka a některé pasáže knihy jsou ve hře přesně citované.

Shodou okolností do kin nedávno přišel také stejnojmenný film Poslední aristokratka s Tatianou Vilhelmovou a Hynkem Čermákem v hlavní roli, tak alespoň budete moci porovnat obě ztvárnění.

Hledáte-li divadelní představení, které vás nadchně svým smyslem pro humor, díky poutavému příběhu vás nenechá usnout a ohromí vás skvělými hereckými výkony, je pro vás představení Poslední aristokratka to pravé.

„Žaneta Rychtová“

SLOVO

Jaké ' můžel
mít tvůrčí
psaní' cíle?

Jakými možnými způsoby lze přistupovat k tvůrčímu psaní ukázala konference pořádaná v minulém akademickém roce na naší škole. Podoby tvůrčího psaní. Diskutovalo se o jeho využití v psaní literární kritiky, ve výuce stylistiky, rozdíly akademického přístupu a přístupu kurzů pro veřejnost. Zde si nyní budeme klást otázku: jaké cíle tvůrčí psaní může mít? Každý dokáže usednout k notebooku a něco napsat, když má chuť. V současné době také každý, kdo se odhodlá, může svůj text publikovat na blogu, literárním serveru, anebo jej i zaslat do nakladatelství a uspět. Otázka, zda má vůbec výuka tvůrčího psaní smysl, už je poněkud omletá. Její smysl můžeme spatřovat už v tom, když student dostává prostor systematicky se psaní věnovat. Což je i prvním cílem pro začínající studenty tvůrčího psaní: vyzkoušet si soustavu cvičení, které je provedou charakteristikou postavy, vytvářením popisu, budováním smysluplného (anebo klidně nesmyslného) dialogu a ve výsledku konstrukcí

“

“

příběhu. To vše s tím, aby si uvědomovali vztahy mezi jednotlivými prvky textu a učili se také myslit na výsledný tvar, který je určený potenciálnímu čtenáři. Taková cvičení ale mohou plnit i další cíl: vyvést autora z jeho komfortní zóny. Pro vyučujícího je zábavné zadat vyhraněnému básníkovi napsání krátkého akčního příběhu, pro studenta to však nemusí být pouze traumatizující, ale může mu to odhalit stylistické a jiné postupy obohacující jeho vlastní styl, které by si sám od sebe nevyzkoušel. Vyzkouší si je však i s trochou odhodlání ten, kdo se chopí některé z příruček tvůrčího psaní. Ochuzen ale bude o to, co je nejdůležitějším cílem této výuky: v podstatě tvůrčí hru, ale i výsledné texty, sdílet s druhými obdobně naladěnými studenty, získat zpětnou vazbu i inspiraci od prvních čtenářů, kteří s obdobným tvůrčím procesem rovněž mají zkušenosť. Reflexi od takového typu čtenářů jinde než na tvůrčí dílně student nezíská. Samozřejmě dalším krokem v tvůrčích dílnách vyššího ročníku je už partnerská spolupráce s vyučujícím, který poskytuje svou perspektivu na vznikající text, jehož ambicemi není jen naplnění zadání, ale i možnost oslovit čtenáře. Pro tvůrčí dílnu je tak zásadním cílem dokázat si hrát se slovy, postavami, příběhy, tuto hru si umět užít a sdílet ji s druhými.

°MgA. Daniel Kubec

Rozhovor se spisovatelem **Emilem Haklem**

„Naše politická situace je tak trochu k zblití,“ pocituje Emil Hakl (61), český spisovatel a držitel tří literárních cen. Po úspěchu v soutěži Magnesia Litera zasedl jako porotce a nyní je rád, že končí.

V počátcích vaší spisovatelské kariéry jste psal hlavně poezii. Proč jste poté přešel na prózu?

Protože jsem byl epigon, to jest opisovač básníka Andreje Stankoviče, a už mě neboivilo psát další variace na jeho skvělou poezii. Do toho mi zrovna kvůli nějaké citové příhodě krvácelo srdce, tak jsem sedl a začal psát prózu. Ta chce víc soustředění nad formou, čili nemusíte tolik myslet na sebe.

Které ze svých děl máte nejradší?

Nemám proč v nich hledat oblibu, spíš mám někde v podvědomí uloženo, které se povedly víc a které míň. *Pravidla směšného chování* se mi zdají být poměrně v cajku, byť je tam místy použit zbytečně vulgární jazyk.

Píšete momentálně další knihu? Pokud ano, o čem bude a kdy vyjde?

Píšu, ale jde to pomalu. O čem, to bych radši neříkal, protože momentálně ani nevím, jestli to bude román nebo tematicky provázané povídky. Na to, kdy vyjde, se mě ptají nakladatel, sponzor i redaktor čím dál obchodnější tónem.

Čím jste se inspiroval?

No, jako vždycky. Tím co se stalo, co se mohlo stát a co se nestalo.

Kniha *Intimní schránka Sabriny Black* je inspirována vaším vztahem s hudebnicí Evou Turnovou. Jak reagovala, když knihu přečetla?

Vlastně ani nevím, jestli ji přečetla. Ona je člověk mnoha jískřivých aktivit, ale myslím, že se do minulosti moc neohlíží.

Svou první cenu Magnesia Litera jste obdržel v roce 2002 za knihu *O rodičích a dětech*. Byl jste překvapen?

Vnitřní systém téhle ceny ještě nebyl dotažen, takže jsem neměl předem tušení, že bych ji mohl dostat. Tím pádem jsem byl v šoku. Stejnou cenu ten večer dostal můj nakladatel za nakladatelský počin a ještě ten večer jsme omylem ty své ceny fyzicky poníčili – mně odpadla podesta, na které to bylo přilepeno, to jsem pak vteřinovým lepidlem opravil. On si ji taky pochroumal, ale později ji též uvedl do přijatelného stavu.

V této knize vystupuje postava Jana Beneše a jeho otce. Jste to vy?

Jsme to my.

Kniha *Pravidla směšného chování*, za kterou jste získal Cenu Josefa Škvoreckého, navazuje na výše zmíněnou knihu a také vypráví o vás. Je pro vás těžší psát příběh o smyšlených postavách, nebo o sobě?

Smyšlené postavy nejsou až tak smyšlené, jen občas trochu překonstruované. Dokumentární aspekt prózy mi připadá být důležitější než pohádka. Text musí souviset s prožitou realitou, jinak by neměl smysl.

Měl jste stejné pocity, když jste cenu Magnesia Litera obdržel v roce 2013 za knihu *Skutečná událost znovu*?

Byl jsem překvapen úplně stejně.

Nyní zasedáte v porotě při udělování této ceny. Když jste byl do soutěže nominován poprvé, napadlo vás, že byste někdy mohl být i v porotě?

Nenapadlo. Teď už snad logicky po třech letech z poroty vypadávám a jsem rád, protože hodnotit hromadu knih v termínu, kdy je sotva můžete stihnout přečíst, je docela stres.

Je vám příjemnější být v pozici soutěžícího, nebo porotce?

Soutěžící odjede z oslavy a druhý den si uvaří kafe, čili je to rychlejší, takže příjemnější. Nicméně co se týká samotné Magnesie, jde o výraznou show založenou na nečekaném úmyslu propagovat domácí literaturu. Klobouk dolů před nimi, že mají energii shánět sponzory, exkluzivní prostory, přenos, kapely, uzené lososy atd.

Jaké dílo, které prošlo vašima rukama v souvislosti s účastí v Magnesii Liteře, vás nejvíce zaujalo?

Josef Pánek – Láska v době globálních klimatických změn. Úplně čistý talent, který se vyskytne jednou za dvacet let.

22. listopadu 2018 měla v Národním divadle premiéru vaše hra Návštěva, kterou jste dramatizoval společně s Ilonou Smejkalovou a Janem Fričem. Jak vznikl tento nápad?

Přišli za mnou, jestli bych nezkusil napsat hru. A protože mi to moc nešlo, napsali jsme ji ve třech – Honza, Ilona a já. Honzův talent se ukázal být jako zásadní. Použil mé texty a stylizoval je po svém.

I současná představení jsou již vyprodaná. Co považujete za hlavní důvod toho, že se hra stala taklik oblíbenou?

Hlavně asi to, že se do hlediště vejde pár desítek diváků, což vede k mrazivému finále – Honza Frič totiž prohodil jeviště s hledištěm.

Byl jste na tomto představení i vy sám?

Naposledy včera. Předtím zhruba čtyřikrát. Zajímá mě, jak se hra vyvíjí. Divadlo je živý organismus a pokaždé jsou tam posuny, vynechávky, osobní vychechtávky herců, zkrátka hra žije, což mě zajímá.

Nastala situace, ve které jste si řekl, že byste býval určitou scénu napsal jinak?

Ne. Mě teď naopak Fričův absolutní elán nutí sednout a zkoušit napsat vlastní hru.

V popisku hry na stránkách Národního divadla je uvedeno, že hra není doporučena pro diváky s omezenou schopností pohybu a pro klaustrofobiky. Co se během hry odehrává, že je zveřejněno toto doporučení?

Nic zvláštního, jen se tam občas vyfukuje na diváky dým a celé se to ze začátku děje v takových úzkých zákulisních uličkách a posléze ve stanu, odkud v jisté fázi není úniku. Plus se tam ke konci jeden herec za scénou zastřelí (rána je vcelku hlasitá), což by mohlo být vnímáno jako varování pro citlivější jedince. Jinak myslím, že až na tyhle detaily hru snese každý.

Vaše skutečné jméno je Jan Beneš. Proč jste se rozhodl vystupovat pod pseudonymem?

Většina autorů srostla se svým případným pseudonymem, já ne. Tak to holt mám rozděleno – do telefonu bych se styděl hlásit jako Hakl, čili mám tenhle nick vyhrazen čistě pro literární účely.

Jak vás napadlo, že si budete říkat Emil Hakl?

Ó, to je nudná historie. Byl jednou jeden spisovatel, který se jmenoval Jan Beneš, tak aby se to nepletlo. A proč Hakl, to byl prostě rychlý nápad, jakých má člověk cestou domů večerním metrem mraky.

Na internetu je možné se dočíst spoustu informací o vašem profesním životě. Prozradíte čtenářům i něco ze soukromí, nebo je nedostatek osobních informací úcelový?

Soukromě třeba rád s někým sedím u kafe a jen tak plkám.

Jak byste popsal sám sebe?

Postarší orangutan.

Jaká je vaše nejhorší vlastnost?

Jsem neurotik, tím pádem si rád přihnu, abych odehnal dásna nervozity.

Co na sobě máte rád?

Jedno sako, které jsem si kupil v Berlíně, ale už je dočista obnošené. Základ je černá, do toho bílý a rudý proužek.

Zajímáte se o politickou situaci naší země?

Jenom v nejnutnější míře, protože naše politická situace je tak trochu k zblití.

Přemýšlel jste někdy o tom, že byste napsal knihu, která by odrážela naši společnost v budoucnosti?

Budoucnost se oddehrává hned poté, co odpovím na tuhle větu. Takže v budoucnosti jsme pořád. Myslím ale, že celkový vývoj pro nás tady v Evropě pozitivní není. Můžeme si za to koneckonců sami – EU ničí v občanech poslední zbytky přirozeného sebevědomí a otevírá bránu morální bezmoci.

Jakým způsobem ničí poslední zbytky přirozeného sebevědomí ve vašem případě?

Jsem pouhý pozorovatel, nemám sebevědomí, cíli ho nelze zničit.

Takže byste byl pro to, abychom z Evropské unie vystoupili?

Těžko říct, co by bylo z pozice naší totálně vytunelované republiky lepší; museli bychom probrat možné alternativy. Přímočary posťoj k našim dějinám nám každopádně chybí už mnoho set let, tudíž jasné ano či ne není v našem politickém rejstříku.

Můžete uvést evropskou zemi, která není, jak říkáte, tak „vytunelovaná“?

Líbí se mi, jak se ke svým dějinám v současnosti staví třeba Polsko – nezlomená kultura, byť se ji snažil lámat kdekdo. To by ovšem bylo na dlouhou debatu; špínu za nehty bychom našli u každé (nejen evropské) země.

Snažíte se podílet na zlepšení společenské situace?

Občas si jdu zademonstrovat, protože má pořád smysl, když dá dav pouhým svým počtem najevu určitý postoj.

Chtěl jste být spisovatelem už jako dítě?

Takové dítě bych pokládal za silně podezřelé. Dítě má chtít úplně jiné věci, které se sice nesplní, ale zůstane po nich celoživotní odér nesplněného přání.

Kdy jste začal psát svou první knihu?

Paradoxně jako dítě. Bylo to něco o stíhacích letadlech.

Byly pro vás začátky těžké?

Myslíte psaní? Vůbec ne, to šlo úplně samo. Básník... kdo je víc?

„Katerina Herodesová

Rozhovor původně vyšel na stránkách deníku FORUM 24.

Codělají,

Dušan Pavlů

Pozice rektora vysoké školy s sebou nese vysokou odpovědnost za správný chod této akademické instituce a je náročná na čas. Když neučím, tak úřaduji, radím se s kolegyněmi a kolegy o tom, jak nejlépe rozvíjet naší vysokou školu, jak nejlépe nastavít magisterský stupeň studia, jak rozvinout vědeckovýzkumnou a publikační aktivitu a ještě se věnuji desítkám dalších služebních úkolů.

Snažím se vysetřit každý týden dva dny na vlastní odbornou a vědeckou práci – příprava vystoupení na vědecké konference, návštěva konferencí – jako posluchač i vystupující, práce ve vědecké radě nakladatelství Professional Publishing, v redakční radě časopisu ČMS Marketing & Komunikace, ve vedení SOVA – společenstva sdružujícího organizátory veletrhů a výstav v ČR, chodím do archívů a připravuji druhý díl dějin české reklamy, připravuji další analýzu českého veletržního a výstavního trhu 2019, připravuji se na různá habilitační a inaugurační řízení, kam jsem zván jako předseda komise nebo její člen, píši posudky na doktorské práce. Připravuji další ročník vědecké konference naší vysoké školy na téma Kosmické víry v mediální galaxii atd.

Když už toto všechno splním, pak si rád hraji se svými vnučkami a vnoučkem, chodím s kamarády na víno nebo organizuji u nás na zahradě vinné sedánky se sousedkami (to nejraději) a sousedy, čtu si různé knihy a odborné časopisy, sekám zahradu, starám se o dešťovou vodu – aby jí bylo dost na zalévání zahrady, kde moje žena pěstuje květiny, hrášek, cukety a dýně Hokaido, maliny.

A úplně nejraději sedím pod slunečníkem a vychutnávám si nejrůznější dobrá vína.

Michaela Vaculíková

Na počátku výpovědi o „mém volném čase“ si dovolím jen drobnou poznámku sociálního „vědce“: volný čas je novodobý vynález. Volný čas se objevuje jako výdobytek moderní doby v 19. století. Předešlé epochy kategorie volného času a pracovní doby v tak příkré distinkci, jak je vymezujeme my, neznaly. Vše bylo podřízeno ročním cyklům a život plynul bez těchto ostrých hranic...

Myslím, že i já tuto kategorii volného času, v leccems příchylná dobám dávno minulým, poněkud rozpouštím... Docela se totiž nadru - v tom volnu... Je-li možnost, okamžitě se měním v nomáda. Neúnavně nomadizuji pražské kavárny a přilehlé jedové chýše... Nejlepší terén pro sběr sociologických dat. Takže, vidíte, pracuji i ve svém volnu... Je-li pak místních respondentů a informátorů již přespříliš, tříbím o samotě posbíraný materiál v městských parcích či periferních lesících - nomád, co rozbil svůj stan, či spíše deku, na mýtinách, které se cyklicky opakují, tak jako pastviny kočovných kmenů - piknik se tomu

říká... A mám-li před sebou perspektivu alespoň jedné noci a dne v rytmu nomádského živlu, nakládám do svého kočovného vozu svých sedm zvířátek a s nevšední radostí nomadizujeme jihozápadní Čechy, známe tam takové lesní jezírko... „Koupil sis nebe,“ vykřikuje papoušek na sedadle spolujezdce...

když zrovna nestojí za katedrou?

Petra Poukarová

Když nestojím za katedrou, stojím před otevřenou skříní a před dilematem, co si obléct, abych měla sladěné boty s kabelkou, aby barva na šatech odpovídala odstínu punčoch... Moje odstíněné punčochy mi dělají radost právě teď na podzim, kdy po opadu listí zbyde jen šed' – a pak možná něco, co mělo být bílé, ale v Praze je opět šedé až černé. Zároveň je to období, které mě láká do kina, což patří k mým nejoblíbenějším činnostem. A jak s nadsázkou říkám, až zmoudřím a až se toho hodně naučím, konečně budu moct v kině pracovat, trhat lístky filmuchtičním příchozím, uklízet po nich jejich bordel... A vidíte, paradoxní je, že doma bordel nesnáším, manžela dost často peskuju, že nechává drobky a ušmudlanou kuchyňskou linku. A když si chceme opravdu vjet do vlasů, jdeme do tanečních. Už chodíme tolík let – a pořád jako bychom se vše učili znovu. Neděli co neděli popadáme dech, trhám si silonky

o vlastní boty, zakopávám o lem vlastních šatů či o mužovu nohu. Ale ve skutečnosti je to zábava a já žiju díky skvělým lidem kolem – rodině i přátelům – svůj krásně obyčejný život. A když už musím za katedru, pořád si říkám, že je to lepší než jít za katr.

Petr Majerík

V poslední době jsem se díky poruše televize po večerech věnoval prohledávání šuplíků. Díky tomu jsem narazil na mé polozapomenuté literární skvosty ze studentských let, sbírku nikdy nezveřejněných meditativních textů RUMUNSKÝ LED. Překvapila mě její nadčasovost i skutečnost, že na mnohé myšlenky nahlížím po těch letech zcela novým způsobem...

Na vedlejší straně najdete malou ukázku.

PROČ PLÁČOU MALÉ DĚTI

Proč pláčou malé děti

vyrvané pěně prázdnoty?

Pláč rodí smutek

z měst mrtvých

solí zavátych

z toho

co už stalo se

Ale kdy

a kde?

Pak zvolna vytrácí se s pamětí...

Proč pláčou malé děti?

/Ze sbírky RUMUNSKÝ LED, 1983–1988/

Edit Alice Maar, Tessa Black, Žaneta
Rychtová

co dělají...

Rozhovor s Veronikou Tázlerovou

Veronika Tázlerová, studentka VŠKK, blogerka, influencerka, redaktorka, copywriterka a v neposlední řadě také autorka knihy Prague CoffeeGuide, která je prvním „instafriendly“ průvodcem po pražských kavárnách. Co stojí za dosavadními úspěchy této sympatické a ambiciozní blondýnky? V první řadě disciplína poháněná touhou dělat hodnotné věci...

Na začátek mi řekni něco o sobě. Co jsi dělala, než jsi nastoupila na VŠKK, a jak ses dostala k blogování?

Předtím, než jsem nastoupila na VŠKK, jsem strávila osm let na gymnáziu, kde jsem se celkem trápila. Nechápala jsem smysl toho, proč bych měla trávit hodiny sezením v lavičce a poslouchat výklad, který mi nic nedává. Nebyla jsem si jistá, zda chci další roky svého života věnovat škole, kde bych studovala jen pro titul. Chtěla jsem na školu, která mě posune dál a kde budu studovat to, co mě opravdu zajímá, tedy marketing. Takže když jsem narazila na VŠKK, byla to jasná volba.

Jsi studentkou 3. ročníku oboru Kreativní marketing. Co na VŠKK tě nejvíce baví?

Baví mě hlavně přístup učitelů. Když s nimi člověk něco řeší, komunikace probíhá jako rovný s rovným. Také jsem ráda, když mám možnost slyšet zpětnou vazbu na svou tvorbu od expertů z oboru, to se mi jinde nepoštěstí.

Jak ses dostala k blogování?

Už při škole jsem se věnovala práci. V patnácti letech jsem začala pracovat v kavárně, kde jsem o dva roky později dostala příležitost stát se social media managerem. Vždycky mě bavilo psát. Přispívala jsem do různých magazínů, což dělám dotedl. Na této práci mě ale mrzelo, že v článcích nemůžu reflektovat své subjektivní názory. Čím dál tím častěji jsem uvažovala o tom, že si založím blog. Blogovou scénu jsem sledovala dlouho, takže jsem

věděla, že s lifestylevými blogy se roztrhl pytel a bylo jasné, že pokud chci, aby mé články někdo četl, musím to dělat pořádně. Blog StylishCoffee píšu už pátým rokem, stále mě to neskutečně baví, ale pokud se tím člověk chce žít, musí tomu mnoho obětovat.

Jsi také influencerka, jaký máš postoj ke spolupracím a jak si je vybíráš?

Ke spolupracím mám kladný postoj, a pokud se toho influencer chopí zodpovědně, nevidím důvod, proč by to nemělo fungovat. V Čechách je spolupráce s influencery bohužel vnímána jako něco špatného, a to mě mrzí. Já sama se spojuji pouze s firmami, kterým věřím a které zapadají do konceptu mé tvorby. Spolupráce by totiž měla být přínosem nejen pro mě a pro firmu, ale hlavně pro spotřebitele, tedy mé sledující. Každá spolupráce musí být zkrátka výhodná pro všechny tři strany a všechno musí tvořit pomyslný prospěšný trojúhelník. Na každou svou dosavadní spolupráci jsem hrdá a vážím si toho, že značka osloвила právě mě.

Působíš jako workoholik, který má každý den naplánovaný do nejmenšího detailu, je to tak?

Ano, to je pravda, každý den mám naplánovaný a spousta lidí v mé okolí mě vidí jako workoholika. Já bych však sebe samu popsala jako maximalistu. Nic nedělám napůl, všechno se snažím dotáhnout do konce a takřka nikdy neprokrastinuji.

To je docela těžké, máš nějaký tip proti prokrastinaci?

Nedělám věci, které nekorespondují s mým charakterem. Když v něčem nevidím smysl nebo vidinu toho, že mě to posune dál, jednoduše se do toho vůbec nepouštím. Tímto způsobem ve svém životě prokrastinaci eliminuji. Na druhou stranu existují činnosti, při kterých člověk prokrastinovat prostě musí. Například úklid, takže mým cílem je mít jednou peníze na to zaplatit si člověka na úklid, abych se pak mohla věnovat své práci. (smích)

Máš cíl, kterého bys v životě chtěla dosáhnout? Tedy kromě toho, že chceš mít člověka na úklid.

Vím, že to bude znít jako klišé, ale můj životní cíl je to, abych byla štastná a abych byla dobrým člověkem pro druhé. Co se týče profesních cílů, tak samozřejmě chci, aby mé čtenáře bavila i nadále moje tvorba. Účelem mých článků totiž není jen informovat, ale chci dát čtenářům impuls k tomu, aby se nad danou věcí zamysleli.

Jako člověk, který je denně v kontaktu se svými fanoušky pomocí sociálních sítí, musíš být pod neustálým tlakem společnosti. Jak s tím bojuješ?

Je to náročné, a abych si od sociálních sítí a e-mailu na chvíli odpočinula, minimálně třicet minut před spaním nastavuji mobil do letového režimu, otevřu si knížku a jsem offline. Dělím si den na jednotlivé bloky, které mi pomáhají k efektivnímu naplánování dne. Mám tak jistotu, že čas vyhrazený na takovou

či onu činnost dodržím. Od tlaku, který je na mě vyvíjen, si nejlépe odpočinu se svými blízkými. Bohužel tím, že razím heslo: „Nejdřív práce, potom zábava,“ se mi často stává, že se s nimi nevídám tolik, jako bych si přála.

Dokážeš vůbec odpočívat?

Tím, že si jdu za svým malým snem – živit se pouze blogováním a tím, co mě naplnuje – mi ted' se školou moc času na odpočinek nezbývá, to je pravda. Na druhou stranu za odpočinek považuji každý den, kdy nemusím otevřít počítač. Ráda trávím čas s přáteli, cestuji a užívám si čas strávený bez počítače či telefonu v ruce.

Co bys poradila lidem, kteří se chtějí vydat podobným směrem jako ty?

V první řadě by měli počítat s tím, že nic v životě není zadarmo a přát si nestací. Je to sice důležité, ale mnohem důležitější je pro ta přání něco dělat. Také by se sami sebe měli zeptat, zda jsou připraveni na to žít v nejistotě. Být freelancerem nemusí vyhovovat každému a není nic špatného na tom být zaměstnancem. Svět potřebuje oba typy lidí.

Veroniku můžete sledovat na Instagramu @veronikatazlerova a blogu www.stylishcoffee.cz

„Žaneta Rychtová

PhDr. Michaela
Vaculíková, Ph.D.

Nikdy jsem nebyla kabinetní povaleč, ten kavárenský ano. Jsem pevně ztotožněna se stánoviskem Michela Foucaulta, že intelektuál naší doby nemusí až tak příliš psát, natož vysedávat v kabinetě. Měl by spíše být guerrilovým střelcem, co se potlouká po sociálních a kulturních periferiích, a čas od času vystrélí nějaký svůj postřeh, myšlenku, úvahu, tak jak ho vyprovokuje dění ve společnosti. Měl by být posluchačem, pozorovatelem a pak přesně zacítit svými intelektuálními zbraněmi.

Filozofie a společenské vědy jsou hermeneutikou vyššího řádu. To znamená, že společensko-vědní intelektuál by měl odpovídat na otázky, které si klade každý z nás, ale tím způsobem, že výklad reality rozloží a znova poskládá v interpretaci vyšší úrovně. Tedy rovinu běžného každodenního pragmatického mínění povyšuje na platformu poznání. Je třeba nikdy nepřestat hledat tyto vyšší odpovědi na základní otázky lidského bytí a existence. Jedině v tomto nekonečném lidském úsilí je skryta obrana proti nahodilosti lidské existence a neuchopitelnosti vesmírného vznikání a zanikání. Já tyto odpovědi hledám po kavárnách, nádražních hospodách, cirkusech, pracovních úradech i zvířecích útulcích...

Ve své osobnostní podstatě jsem nomád. Po většinu svého života mám stále sbalenou několik zavazadel – do Sudet a do Orientu. Mám ráda permanentní přesun v prostoru, pokud mi to tedy školní povinnosti dovolí. Žiji na třech místech najednou, a to mi velmi vyhovuje – jde

vlastně o jakousi reminiscenci na nomádský způsob života realizovaný pohybem v kruhu. Přijde mi důležité pohybovat se; jak řekl francouzský filosof Paul Virilio: „Věk není číslo, ale rychlosť.“ A vzhledem k tomu, kolik žítí poskytuje požitků, nechci stárnout samozřejmě a příliš rychle... A když už necestuji, tak běhám – i běžecké stezky jsou výjimečnou krajinou pro intelektuálního partyzána...

A někdy se velmi, velmi ráda flákám. Bohužel mé osobnostní nastavení mi dovoluje flákat se až ve chvíli, kdy mám všechno v pořádku. A to se prostě neděje. Stále jen čekám na ty časy – flákat, flákat, flákat...

Snad za onou nenaplněností ohledně flákání a zahálky stojí i má vnitřní spízněnost s Baudrillardovou tezí, že „žena je bytí pro druhé“. Tedy vyberete-li si způsob života ženy, tak byste měli do značné míry svůj život zasvětit jiným. Péče o druhé náleží k podstatě života ženy. Je třeba tento úděl přjmout, což já činím s radostí, anebo jítí jinou, neženskou cestou. Cestu muže bychom pak snad mohli definovat v intencích myšlení Friedricha Nietzscheho: „Muž by měli chodit do války a ženy by se měly starat o jejich válečná zranění.“ Muž patří boji. To, že se role proměňují, já nenesu odevzdaně, ovšem zároveň chápu sílu a perspektivu Derridova, potažmo Foucaultova tvrzení, že „každý by si měl své pohlaví vynalézt sám“. Tedy skutečnost, že se člověk narodí s nějakými pohlavními znaky, ještě neznamená, že podle nich prožije svůj život. A možná bychom měli začít být více citliví nikoliv vůči světu lidskému, ale vůči světu rostlin, kamenů a zvířat. Právě tam je patrně budoucnost filosofů a společenských vědců – snažit se interpretovat bytí zvířat, rostlin či kamenů, a člověka učinit pouhou součástí tohoto společenskovědního výkladu, neboť člověk jako středobod lidského vesmíru selhal...

Rady & nápady

*Jste v úzkých? Potřebujete nutně něčím poradit? Svěřte se nám! Své problémy a dotazy pište na nás e-mail:
povstalec2@gmail.com*

Jak udržet celý den ve škole pozornost?

Sedět od rána do večera na místě a koncentrovat se není jen tak – a i když je výklad učitelů vždy velmi zajímavý – někdy se stane, že začnou naši pozornost strhávat věci jako holub za oknem nebo šmouha na brýlích spolužačky.

Co s tím? Asi vás nepřekvapí, u mě vždy zafunguje káva. Dospělý jedinec prý může vypít až pět káv denně bez újmy na zdraví, takže s chutí do toho!

Jak si ve škole najít kamarády?

Můžete to „hecnout“, být asertivní a tak trochu „po staru“ oslovit někoho jen tak na chodbě a pochválit mu třeba tenis-ky. Ale pokud jste tak trochu introvertní a stydliví (jako já), snadnější bude navštívit nějakou školní party a trochu se tam posilnit skleničkou vína. Uvidíte, že potom to půjde samo!

Co s kocovinou po školní party?

Všechno má svou cenu. A někdy se stane, že s novými kamarády na Facebooku (a snad i ve skutečnosti) získáte i kocovinku. Nejlepším lékem je samozřejmě spánek a klid, ale to je bohužel málokdy možné. Pokud nepatříte mezi fajnšmekry, kteří léčí zbytkáč kafem a cigárem, mohu doporučit trochu jemnější variantu, která funguje mně – colu a hranolky. Je to sice netradiční snídaně, ale účel to splní.

“Tereza Blahová

Bylo asi 20. prosince a já byla jako na potvoru nemocná. Během zvýšené teploty jsem se rozhodla si vytrhat obočí. Nenapadlo mě ale nic lepšího než to vzít po stranách lehce žiletou. No jo, jenže to by do mě nesměl strčit pes. Bum a půlka obočí fuč. Vzpomněla jsem si na film On je fakt boží a oholila si i druhou stranu, aby to bylo symetrický. Abych se ještě vylepšila, rozhodla jsem si udělat pleťovou masku. Ta mi ale úplně nesedla. Pokožka mého obličeje vypadala, jako bych měla popáleniny druhého stupně. Mamka se sestrou se náramně bavily a já si říkala, že na ně taky dojde. A taky že jo. 24. prosince si obě depilovaly oblast nad rtem voskem, bohužel pro ně k voskovým páskám zapomněl výrobce přidat takové ty kapesníčky na sundání přebytečného vosku, a tak se ho pokusily sundat vatou. Během štědrovečerní večeře měl tátá co dělat, aby se nezadusil řízkem při snaze se nesmát, když naproti němu seděli dva vousatí Santové a jeden Two-Face z Batmana.

Jaký byl váš největší trapas?

Tessa Black

Nedávno se mi povedl trapas vskutku velkolepý. Vyhli jsme si s přítelem na Kokořín-sko a strávili spolu krásný víkend na jednom vesnickém statku. Nastala neděle a byl čas balit. Ze svého spacáku jsem vytáhla trenýrky a sebejistě je hodila po příteli: „Hele, na.“ Přítel se ušklíbl: „Ale ty nejsou moje.“ Krve by se ve mně v ten moment nedořezal! Naštěstí jsme se pak oba začali smát. Dodnes si nejsem jistá, kterého z mých ex ty tencle byly.

Alice Maar

Bylinka do čaje?

Toť otázka, zvlášť když už nemáme znalosti našich babiček a encyklopédie bylinek nepatří do naší knihovny. Na druhou stranu, nevšechny zdravé bylinky nutně musí plavat v čaji. Je potřeba vědět, na co která bylinka je, abyste si místo úlevy od bolesti hlavy nezařídili detox střev. Možná vám s neznalostí pomůže tento kvíz. Pravidlo stejné jako vždy: žádné rady tety Wiki ani strýčka Googla!

1. Můžu si udělat čaj z dobromysli obecné?

- a. Způsobuje křeče, nedoporučuji.
- b. Jasně, zvláště když sníš něco, co tvůj žaludek moc nemusí.
- c. Klidně, ale žádný efekt z toho nebude.

2. Je vůbec na něco dobrý kosa-tec florentský?

- a. Budeš zvracet a omdlévat, to nechceš.
- b. Maximálně tak na okrasu do zahrádky.
- c. Je dobrý při onemocnění dýchacích cest.

3. Dá se jíst bobulka vraního oka čtyřlistého?

- a. Samozřejmě! Pomáhá s psoriázou.
- b. Všechny bobule se dají jíst, ale některé jen jednou.
- c. Jen pokud chceš spatřit duhové jednorožce.

4. Lze vůbec levanduli lékařskou použít v kuchyni?

- a. Určitě! Dá se z ní udělat sirup, džem, a dokonce i ocet!
- b. Ne, dá se použít jen jako vůně.
- c. Vždyť je jedovatá!

5. Co je to vlastně blahovičník?

- a. Asi něco, co ti přinese blaho?
- b. Strom, který roste v jižních zemích, krásně voní a který je více znám jako eukalyptus.
- c. Rostlinka, ze které se dá uvařit výborný čaj při xeróze.

6. Můžu si doma vypěstovat zmi-jovec indický?

- a. Pokud bydlíš v tropických deštných pralesích v Asii, tak klidně.
- b. Semínka se dají koupit v každém květinářství.
- c. Lze ho vypěstovat jen v ledničce.

7. K čemu je dobrý královec jad-ranský?

- a. Taková rostlina ani neexistuje.
- b. Používá se převážně jako afrodisiakum.
- c. Je jedovatý, ale při správném zpracování je vhodný při otocích kloubů.

8. Je vavřín vznešený jedovatý?

- a. Je to jedna z nejjedovatějších bylin.
- b. Způsobuje celkem silné žaludeční potíže, takže ano.
- c. Není, vždyť je to klasický bobkový list.

9. Můžu jíst kyseláč luční?

- a. Šťovík? Výborný jako pocestní svačinka na dlouhém výletě.
- b. Jen když se nechá tři hodiny povařit.
- c. Je-do-va-tý!

10. Roste v Česku opuncie?

- a. Na každé zahrádce.
- b. Leda tak u někoho v květináči.
- c. Jen v lesích blízko říček nebo potoků.

Léčivá příroda

aneb o třech zajímavých bylinkách

Bacily, pupínky, plížící se depka, no, zkrátka zdraví. Bylo by fajn, kdyby na to existoval nějaký universální lék, který vás jako zázrakem zbaví všech fyzických i duševních problémů, nejlépe ihned (a taky aby neměl milion vedlejších účinků).

Každý den se probouzíme s tím, že nás buďto něco tíží na srdci, nebo nás bolí nějaký ten sval a nebo cítíme, že na nás zkrátka něco leze. Někdo z nás je na něco takového už natolik zvyklý, že to jednoduše ignoruje. Někdo to zase řeší prášky nebo vitamíny. Málokoho v dnešní době napadne si koupit léčivý sypáný čaj, týden popíjet jen jej a tradá, problém mizí. Stačí jen mít trpělivost, protože příroda na vše potřebuje svůj čas.

Neříkám, že pokud trpíte závažnou nemocí, tak vás prostě pití čajíku zachrání. Občas je medicína opravdu potřebná (zvláště pokud jde o stálou medikaci), ovšem pokud sem tam trpíte migrénou, proč přeci jen nezkusit nějakou tu bylinku, která zafunguje jako prevence. Koneckonců, pravidelné užívání léků vede k tomu, že si na ně organismus začne zvykat a pak nereaguje na lék tak, jak by měl.

Přejděme tedy k výběru tří bylinek, které by vám přes zimu mohly zachránit zdraví jak fyzické, tak psychické:

Meduňka lékařská (Melissa officinalis)

Ačkoli se obvykle o meduňce mluví jako o české bylině, jedná se o omyl. V Česku se pěstuje, ale volně zde neroste. Ovšem její popularita má určité opodstatnění.

Pamatujete, jak jsem na začátku psala o léku na všechno? Právě do této kategorie by meduňka patřila. Jediný problém je, že nepůsobí ihned, jak by člověk chtěl.

Máte problémy s trávením? Udělejte si meduňkový čaj. Nechcete cítit tu nepříjemnou nervozitu před nadcházejícími zkouškami? Udělejte si meduňkový čaj. A zejména pro slečny a paní: trpíte menstruačními bolestmi, které vám každý měsíc kazí náladu? Udělejte si meduňkový čaj. Nebo meduňkový sirup, pokud nejste zrovna fanoušky čajíků.

Víte, že se z kaktusu nopálu obecného (takéž opuncie mexická) vyrábí i kaktusová mouka? Díky ní chléb déle uchovává svoji čerstvost.

Heřmánek pravý (Matricaria chamomilla)

Podobně jako meduňka, i heřmánek má všeestranné účinky, ovšem od meduňky se dodatečně liší tím, že si z něj můžete ještě udělat odvar nebo mast. Mast pomáhá s hojením ran, jizev či popálenin a zklidňuje podrážděná místa (třeba při alergii na nějakoujinou bylinku).

Více je samozřejmě heřmánek známý v podobě sypaného čaje. Často se podává při žaludečních potížích, takže když to přeženete s alkoholem a skončíte u objímání záchodu, řešením vašeho problému bude heřmánkový čaj.

Hodí se i při problémech se spánkem (klasický problém každého vysokoškoláka) nebo bolestech zubů (sice to jsou ojedinělé případy, ale kdo ví, kdy to začneme přehánět s čokoládou kvůli hormonu štěstí).

Rýmovník/Molice /Mexický eukalypt (Plectranthus amboinicus)

Jak název prozrazuje, jedná se o bylinku, která skvěle pomáhá léčit rýmu, kterou trpíme v zimě často. Voní totiž skoro jako máta, možná trošku jemněji.

Na rozdíl od meduňky a heřmánku z ní ani nemusíte dělat čaj (ale samozřejmě můžete – je skvělý například při bolestech hlavy). Stačí si zkrátku utrhnout lísteček, zlomit ho, sem tam přičichávat a ucpaný nos vás hned přestane trápit.

V létě pro změnu výborně odpuzuje různorodou létající havěť (zvláště komáry).

A znova pro ty, co nepijí čaje – lze z ní udělat i sirup, který se dá přidávat do nápojů třeba při nachlazení.

Pečujte o své zdraví, pečujte o své psychiku a nechte své zdraví rozvíjet vaši kreativitu!

Ziburova óda na Evropu

Jaký máš z právě vydané knihy Prázdny v Evropě pocit?

Vždy, když dopíšu knížku, přijde mi, že ten proces vydání trvá nekonečně dlouho. Po všech těch korekturách a editacích nastává i takový stav bezvětří, během kterého člověk zapomíná, že nějakou knihu vůbec napsal. Když držím novou knihu poprvé v ruce, je to emotivní moment. Trochu se bojím, abych tam třeba nenašel nějakou chybu, ale zároveň už rovnou přemýslím, co napsat dál. Spisovatelova pozice je taková nevděčná. První zpětnou vazbu dostávám až tak tříčtvrtě roku po tom, co jsem knihu začal psát. Do Evropy jsem se vydal loni v létě, psát jsem začal letos na jaře.

Tvá poslední cesta vedla z Athén až za polární kruh. Měl jsi to předem naplánované?

Jen do určité míry. Snažím se vybírat místa, o kterých se momentálně mluví – v té době

se hodně řešilo vystoupení z Evropské unie. Před každou cestou se snažím stanovit nějakou tezi, kterou chci potvrdit nebo vyvrátit. V tomto případě jsem chtěl dokázat, že Evropa je nejrozmanitější kontinent světa. Projel jsem nakonec patnáct zemí. Kvůli rozmanitosti jsem navštěvoval velká města i zapadlé vesničky. Část mých plánů se řídila i podle tipů od fanoušků na Facebooku. Zajímavé je, že některá místa jsou atraktivní prostě jenom pro Čechy, třeba albánská vesnička Nivica. Někdo mi napsal, že je to skvělé místo, že tam prostě vůbec nic není. Tak jsem tam jel a zjistil jsem, že tam opravdu nic není. Češi mají zkrátka smysl pro nesmysl.

Rád zmiňuješ, že cestuješ především za lidmi. Vzpomeneš si na nějaké setkání z Evropy, které ti obzvlášť utkvělo v paměti?

Třeba jeden starší pán v Estonsku, který mě svezl. Mladí Estonci mluví anglicky dobré,

ale starší téměř vůbec. Pánovi bylo 84 let, začal jsem s ním mluvit rusky, protože v Estonsku se většinou domluví právě ruštinou. A on se po pár větách zeptal, jestli nebude lepší, když se budeme bavit anglicky. Naučil se angličtinu z rádia, když ho s rodiči postihlo to, co asi dalších deset procent obyvatel po druhé světové – násilné vysídlení na Sibiř. Úžasný příběh.

Lidi protřeli životem tě obecně zajímají. O nejstarší generaci Čechů bys prý chtěl napsat knihu a humoristický román. Jak si to představuješ?

Před dvěma lety mi humoristický román přišel jako dobrý nápad, pak mi došlo, že můžu napsat humoristickou knížku o cestování. Spojení humoru s něčím užitečným. Co se týče té druhé knihy o starých lidech, tu bych rád napsal! Rozhovory s inspirativními lidmi, co už toho mají hodně za sebou, jsou starí tělem, ale rozhodně ne duší. Ti, co odmítli naladit si televizi Šlágr.

Máš poměrně specifický smysl pro humor, mají pro něj pochopení v jiných zemích?

Můj smysl pro humor mi komplikuje život. Ve Finsku jsem seděl v hospodě se studenty sociologie a udělal jsem úplně nevinnej vtip. Jeden mě poprosil, abych ho pustil na záchod. Zvedl jsem se ze židle a řekl jsem: „Jasně, půjdu rovnou s tebou. Ale neboj se, půjde jenom o čurání.“ A pak to začalo. „Počkej, takže tobě přijde, že homosexualita je něco špatného? A ve tvé zemi se lidé smějou vtipům

o homosexuálech?“ Přitom to začalo jako nevinný žert. Taky mě mnohokrát zachránilo slovo „šutka“, rusky vtip. Třeba když jsem se chtěl ze srandy políbit s nějakým ruským klukem pod sochou líbajících se pánu. Začal do mě strkat, radši jsem začal křičet: „Šutka!“

Při svých cestách často stopuješ. Máš s tím nějakou špatnou zkušenosť?

Největší riziko při stopování je, že když jsi mladej kluk, vezme tě jinej mladej kluk a chce ti ukázat, jak rychle umí řídit. To se pak nestydím říct, at' neblbne, že se bojím. Případně bych se ani nestyděl nechat vysadit. Kromě toho žádnou špatnou zkušenosť nemám. Holky to mají určitě složitější.

Kde se v Evropě stopuje nejlépe?

Nejlépe se mi stopuje v zemích bývalého sovětského bloku. Byl tam nedostatek aut, lidem nezbývalo než stopovat a vznikla tam kolem toho stopařská kultura.

V Polsku vláda za socialismu stopování přímo podporovala. Podobné je to v Pobaltí a na Balkáně, kde byl autostop dokonce rychlejší než MHD. Horší je to ve Finsku a ve Švédsku. Ve Skandinávii mi lidé ukazovali palec nazpátek. Mysleli si mylně, že je zdravím.

Jak důležitá je pro tebe vzájemná mezilidská pomoc mezi domorodci a cestovatelem?

Konkrétně při stopování to vnímám jako slušnost stopaře, dát lidem, kteří tě svezou, svou důvěru. Protože oni ti ji také dávají – berou si do auta cizího člověka. Mně už pomohlo tolik lidí na cestách, že se

snažím pomáhat cizincům tady u nás, ať už s překládáním nebo orientací ve městě. Beru to jako samozřejmost. Jedna paní mi zase neustále píše, ať znova přijedu do Arménie. Prý jsem moc pomohl jejímu penzionu, když jsem ho zmínil v knize. Dnes jí tam jezdí Češi!

Při svých cestách spíš často na neobvyklých místech. Spalo se ti dobré i v Číně na hrobě zesnulého vojáka?

Byl jsem v prudkém kopci, kde se prostě nevyspíš. V tu chvíli mi ta rovná deska přišla intuitivně jako nejlepší nápad a nepřišlo mi to vůbec děsivý. Musel jsem se o sebe zkrátka postarat. Pokud pode mnou skutečně ležel voják, mohl by mít zrovna pro nocleh pochopení. Neudělal bych to, kdyby bývaly byly jiné možnosti.

Jednu z tvých cest, putování po Nepálu, jsi podnikl společně s rodiči. V čem se cestování s nimi zásadně lišilo od toho tvého samotářského?

Například z takového toho hierarchického vztahu otec-syn se stal vztah lineární, stali se z nás parťáci. Byla to krásná rodinná terapie. Zároveň se lišilo v tom, že rodiče fascinovalo mnohem víc věcí než mě. Třeba zamětnání. V Nepálu všichni pořád zametají, kvůli prašným cestám, to tátu úplně uchvátilo.

Studoval jsi i žurnalistiku, mimo jiné. Co ti to dalo?

Myslím si, že můžeš psát, aniž bys studoval žurnalistiku. Ale je skvělé, že poznáš, jak fungují média, poznáš spoustu lidí. Nakonec jsem se stejně vydal jinou cestou a píšu knížky.

Kdy jsi přišel na to, že tě psaní baví?

Mě psaní nebaví. Baví mě všechno okolo, ale to tukání do klávesnice je řehole. To že mi to jde, jsem pochopil, když mi vyšla první knížka. Často tvoje poslání zkrátka objeví až osstatní lidé. Nikdy by mě dřív nenapadlo, že se budu psaním živit. Myslím si, že vášen můžeš cítit i k něčemu, co vlastně není úplně zábava.

Poznatky ke svým budoucím knihám si píšeš během cest. Nemáš někdy chvíle, kdy se ti prostě psát nechce? Kdy si chceš jen naplně užít každý moment?

Je strašně těžký se k tomu dokopat. Co si nenapíšeš, to neviš. Je nejhorší, když ti pak ten den chybí. Píšu klidně dvě až tři hodiny, nejčastěji teda před spaním.

Snažíš se cestovat ekologicky?

Problém je, že se často neuvádějí fakta v souvislostech. Řešíme brčka a zapomínáme na to, do čeho to brčko strkáme. Avokádo k nám létá a pluje z Mexika. Když ho zrovna nejmí plastovým příborem, nikoho to nepobouří. Snažím se necestovat letadlem, nejmí tolik masa, nevlastním auto a doma nemám lednici. V lednicích jsou nějaký brutální skleníkový plyny, což třeba plno lidí neví. Na množství vypuštěných emisí by nejvíc pomohlo, kdyby se ekologicky likvidovaly lednice. Tyhle souvislosti se pokouším hledat.

Co říkáš na projev Gerty Thunberg?

Je smutnou ukázkou toho, jak fungují média. Když chceš upoutat světová média, musíš být kontroverzní a vzbuzovat emoce. Já jsem rád, že dělá to, v co věří. Na někoho tahle role zkrátka musela padnout. Na vědce, kteří se tím zabývají, nikdo koukat nebude.

Kromě knih se věnuješ i přednáškám po České republice, kde prezentuješ své zážitky z cest. Máš předem připravené vtipy?

Určitě, mám. Přesto celou dobu improvizuju, přijde mi to jako přidaná hodnota. Občas mě něco napadne za pochodu, ale jsou vtipy, které se zkrátka ujmuly, a ty používám opakovaně. A pak jsou tu taky vtipy, kterým se směju jenom já.

Máš už naplánovanou svou další cestu?

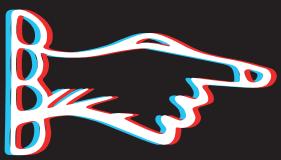
Chci znova do Santiaga. Lidé měli pravdu, že tam se člověk zkrátka vrací. Chtěl bych do Ameriky. Přál bych si podniknout cestu kolem světa. Nikdy jsem neputoval v zemi, kde je angličtina úředním jazykem!

Tereza Žižlavská

**Rozhovor původně vyšel
v časopise Hipster.**

Umělecká příloha

*povídky
úvahy
poezie
výtvarno*

Na úkor reality

°An Ardes

Dny utíkaly pomalu. Ani jsem si nedokázal vzpomenout, kdy nás sem vlastně zavřeli. Nebylo to až tak hrozné, ačkoli jsme očekávali to nejhorší. Jídlo nám dávali, nerušili náš spánek, mohli jsme v klidu chodit na záchod, sprchovat se. Sice s dozorem, ale jak říkám, dalo se to. Koneckonců, když už nás tenhle klidný režim provázel několik týdnů, možná měsíců, bylo těžké si na něj nezvyknout.

Většinu času jsme četli knihy. Ona a já. Její přítomnost mě uklidňovala. Věděl jsem, že kdykoli zvednu oči od textu, bude sedět u postele na zemi. Nespočetkrát jsem jí nabízel, aby se posadila ke mně na postel, která byla určitě pohodlnější než ta kamenná podlaha, ale vždycky se jen přívětivě usmála a skromně odmítla, zatímco se její pohled znova vrácel ke knízce. Mohli jsme takhle trávit několik hodin denně. Každý u své knihy se svými myšlenkami, ve svých světech. Občas jsme si knihy vyměňovali, občas jsme se o nich bavili a rozebírali kompozice, vypravěče, postavy, časoprostor... Babilo nás to, zároveň nás to nutilo nahlížet na díla z pohledu toho druhého. Někdy se stalo, že jsme se hádali, jestli by nějaká konkrétní kniha měla patřit do kánonu, nebo jestli by měla být spálena jako knihy Dona Quijota. Zkrátka, nehledě na to, že jsme ze své spoře zařízené cely nemohli vycházet, zdálo se, že cestujeme po různých světech. Nabádalo nás to udržovat určitou myšlenkovou aktivitu a zcela nepropadnout do temných zákoutí našich duší, naplněných skrytými obavami.

Cetl jsem zrovna Quo vadis. Ona četla Parfém: Příběh vraha. Antický Řím za Neronovy vlády si mě získal spolu s různorodými postavami a provázející Kristovou milostí v podobě svatého Petra. Jenže zrovna v momentě, kdy se v příběhu uskutečňovala procházka v sadu, se ze zelené dveře naší cely otevřely. Dovnitř vešel první voják s kalašníkem přes rameno, za ním plukovník a pak další voják se zbraní. Všichni sladěni do vojenské zelené s vysokými botami, čapkami. Jen plukovník se lišil svojí přísnou tváří a dvěma získanými vyznamenáními, které člověk jako já stěží mohl ocenit.

„Seberte ji,“ plukovník kývl hlavou směrem k ní. Oněměla šokem, stejně jako já. Ani jeden z nás nebyl schopný těch dlouhých pět milisekund něco udělat. Pak jí dva vojáci popadli za paže a já konečně zareagoval. Odhodil jsem knihu stranou. Její hodnota nebyla srovnatelná s ničím. Bez ní veškeré čtení knih přestávalo dávat smysl.

„Pusťte mě!“ křicela a zmítala sebou, jenže to nebylo nic platné.

„Pusťte ji!“ opakoval jsem její prosbu ze své perspektivy a hrnul se na pomoc. V tu chvíli do cely vstoupili další dva vojáci, aby mě zadrželi. Násilím nás rozdělovali a táhli ji pryč. Plukovník, nehledě na to, že jeho tvář byla lhostejně klidná, očima prozrazoval potěšení.

Když ji odvedli, vojáci mě pustili a zavřeli za sebou těžké dveře. Přiskočil jsem k nim, jako bych mohl nelítostný kov uprosit, aby mě pustil, ale nemělo to smysl. Jak moc bych do nich nebil, jak moc bych neřval, neproklínal svět, nemělo to žádný smysl.

Svezl jsem se na kolena, pěsti na kovu, hlava sklopená. Přál jsem si, abych se v tu chvíli stal neporazitelnou knižní postavou, která by byla schopná získat ji zpět. Zpátky do toho našeho malého, ničím nerušeného světa, který byl napojen na mnoho dalších. Nechtěl jsem být bezmocný jako Winston z 1984. Chtěl jsem být... kým? Musel jsem jednat. Zbývala mi poslední věc, kterou jsem ještě mohl učinit.

Stoupl jsem si. Musel jsem risknout vše, co jsem měl, abych ji získal zpět. Už mi bylo jedno, co je tam venku. Dokud je se mnou a dokud máme své knihy, nic jiného nehrálo žádnou roli. Ani to, co se nacházelo za zdmi naší pomyslné skutečnosti.

„Řeknu vám to! Slyšíte? Řeknu vám vše!“ zakřičel jsem na dveře. Odpovídali mi tichem, ale věděl jsem, že mně slyšeli.

Okamžik byl následován druhým. V myšlenkách mi tikaly pomyslné hodiny. Asi to bylo spíš mé srdce. Ve změti vnitřní pulsace mě zaplňovaly otázky bez odpovědí: co když ji už mučí? Co když už je mrtvá? Co když...?

„Kde?“ ozvalo se zpoza dveří. Tíha prudce spadla jako cihla z desetipatrového paneláku. Všechny mé otázky se vypařily stejně rychle, jako se objevily.

Táhle jsem vydechl. Jestli v tom byla úleva nebo naopak ticho před bouří, jsem v ten moment neřešil.

Nazval jsem lokalitu. Dům. Byt. Hotovo. Už jsem si nepřál nic jiného než ji vidět.

Dveře se otevřely. A ona tam stála. Padla mi do náruče a dveře se za námi zavřely.

Co až přijde jaro?

Michaela Sandra Veselá

Ležel v posteli a mžoural do světla, které propouštěly okenní žaluzie. Občas vstal, aby se napil zvětralého piva a pak se tam zase vrátil.

Odešla. Jednoduše zmizela z jeho života, jako když uhasíte plápolající svíčku. Takový byl teď jeho svět. Temný, uhašený. Už to trvalo týdny, pil, přemýšlel o tom a pak znova pil. Protože teď už mohl, nikdo ho konečně nenutil chodit mezi lidi a koukat na romantické filmy. Bohužel.

Poznali se tak nějak obyčejně a vlastně nikdy společně nedělali nic zvláštního. A to na tom nejspíš to zvláštní bylo, že jim tak bylo krásně. Vzpomínky na večery, kdy se s propletenýma rukama vraceli domů a rána, kdy se budil v jejím objetí, na jemnou laskavou vůni, která ho v její přítomnosti hladila, nikdo nevymaže. Byl si jistý, až moc jistý její láskou. Nepochyboval o ní ani o sobě a možná, že trocha pochybností je někdy zdravá. Vždycky je tu totiž možnost, že se objeví někdo, kdo to štěstí ukradne.

Ale ona je teď šťastná. Přesně to ho donutilo zůstat v té posteli. Je šťastná s jiným, a tak je zbytečné něco dělat. Nechce být stejný, nechce se stát někým, kdo bere štěstí ostatním, protože z toho nikdy nic dobrého nevezjede.

Jenže něco ho přece jen tížilo. Ne, že už ho nemá ráda. Teď už se nemá rád ani on sám. Ta nekompletnost a rozpolcenost mu nedovolila znova se postavit světu. Jestli nedokáže sám sebe přesvědčit, že si zaslouží odpustění, pak o tom nepřesvědčí nikdy nikoho. Litovat se v hromadě alkoholu a špinavých peřin dokáže kdokoliv. Kolik lidí ale může říct, že má odvahu začít všechno budovat znova? Bez peněz, bez rodiny, bez přátel. Bez kohokoliv, kdo by toužil slyšet, jak se skutečně cítí.

Sešel do koupelny, shodil ze sebe špinavé tílko a s každou kapkou vody stékající po jeho kůži, jako by stékala i vina, zoufalství, beznaděj a všechny pocity, které ho na každém kroku tížily jako batoh plný cihel.

Stane se lepším, silnějším. V první řadě kvůli sobě. Někde pod povrchem ale nezapomene, co ho k tomu přivedlo. Kdyby se přece jen stalo, že ji ještě někdy náhodou potká, aby se jí mohl podívat do očí jinak.

O dva roky později přišel krásný den. Teplo a hluk plnily ulice ve středu města.

Z naleštěného auta vystoupil mladík v černých brýlích, bledě modré košili se sakem přehozeným přes rameno. Bylo teprve odpoledne, ale večírek už se rozjízděl. Věděl, že si

může dovolit všechno, co tu najde. Ať šlo o dívky nebo o předražený alkohol. Ne, že by toho nějak zvlášť využíval. On si chtěl jen trochu užít společnost.

Pak si jí všiml. Věděl, že přijde, ale nečekal, že ji opravdu potká. O tomhle se přece všude mluví, píše, ale skutečně se to nestává.

Zdála se zničená, nešťastná, přestože nic neříkala, něco na ní na první pohled vzbuzovalo lítost. I tak chtěl odejít, ale všimla si ho a v tu chvíli už bylo pozdě.

Když zjistil, že její snoubenec beze slova zmizel, měl cítit radost, zadostiučinění. Ani tohle se přece jen tak nestává. Necítil. Nedokázal mít radost, když jí bylo špatně. Pocit uvnitř hrudi ho donutil si vzpomenout, že kdysi dávno schoval něco hluboko do svého nitra. To jediné něco, které zůstalo z člověka, jakým býval. Nezapomněl. Měl všechno, a přece neměl.

V ten moment nepřipisoval tomu setkání velkou váhu, protože aby to nějakou mělo, to se přece nestává.

Ale stává se, že zdánlivě mrtvá, zmrzlá půda dlouho odpočívá, zotavuje se. A až přijde jaro, znovu rozkvete.

Člověk ale nesmí podlehnut...

°Anonym

Stáli jste někdy na kraji mostu a přemýšleli, že skočíte?

Nemyslím to, že vás ta myšlenka jen napadla, ale že jste cítili její sílu, že jste to mysleli i nemysleli vážně...

Pojdme to ale vzít z jiného konce.

Napadlo vás někdy, že každý z nás se pro něco narodil? Každý z nás se narodil někým... Od mala máme vrozené určité dispozice, které nás v životě mohou někam směřovat.

A kým jsem se narodila já? Opravdu to chcete vědět? Tipnete si? Upřímně, prošlo mi to hlavou už mockrát. Jenže tyhle věci můžete říct málokdy nahlas. Spíš je neříkáte... Nikdy.

Co když se narodíte jako sebevráh? Napadlo vás to někdy?

Protože tím já jsem.

Šok? Smích? Jak je libo. Ale ano, narodila jsem se s pupeční šňůrou okolo krku. Jako dítě jsem nechtěla jít. Nikdo nevěděl proč....

Casem jsem na to přišla sama. Mám to v sobě. Tyhle tendence a myšlenky. Ale taky už dávno vím, že mám pro co žít.

Jenže někdy je to tak lákavé. Koho normálního to napadne? A při tom ho to neděsí, protože ví, že je to jeho součást. Nikdo neví... Protože jak už jsem napsala, o tomhle se nemluví. Je to tabu. Smrt. Bolest. Touha...

Toužili jste někdy po pocitu, že padáte? Nebo ještě lépe – chtěli jste prostě skočit? Jen si to představte... Stojíte vysoko na útesu, odrazíte se a padáte... Letíte vzduchem. Nic vás nedrží. Dokonalé! Ta lepší možnost je, že dopadnete do vody... A ta vás pohltí. Jenže jak víte, že se budete chtít vynořit?

Když si jednou posunete hranice, je těžké vrátit je zpět. Zvlášť když si nejste jisti, jestli jste je neztratili. A i když je vybudujete znova, kam je postavíte? Kde je mají normální lidé? Každý máme jinou toleranci na různé věci. Tak jak poznat, kde je ta správná míra?

Nevím. Ale nebojím se toho. Dokud vím, že to mám pod kontrolou. Dokud jsou to jen myšlenky. Dokud tím nemůžu nikomu ublížit. Možná jen sobě...

Napadlo vás někdy, jestli byste dokázali někoho zabít? Třeba zastřelit. A co si přiložit hlaveň k vlastnímu spánku? Jaký je to asi pocit... Dokázali byste stisknout spoušť?

Někdy si říkám, jestli mám pud sebezáchovy. A liší se to nějak od touhy žít?

Vím, že různé strachy a bloky jsem schopná překonávat, a proto se někdy bojím sama sebe... Toho, co dokážu. Ale čelím tomu. Žiju dál. Protože ač se někdy nořím do temnoty, vždy mám sílu se opět dostat zpátky do běžného života, který má své světlé stránky.

Myslím, že lidé, kteří někdy toužili cítit bolest – většinou fyzickou – at' už proto, aby něco cítili, nebo proto, aby aspoň na chvíli cítili něco jiného, mi rozumí. A ještě líp nejspíš ti, kteří byli schopni tu myšlenku dotáhnout do konce.

Přemýšleli jste někdy nad tím, jaké je to cítit ostří zabořené ve tkání? To, jak vjízdí a vyjízdí ostrá čepel? Komu z vás se zvedá žaludek? Koho z vás to znechucuje? A koho fascinuje? Však si to přiznejte. Aspoň sobě odpovězte popravdě.

Já už se toho nebojím. Jestli jsem se vůbec někdy bála. Prostě to vím. Přijímám to. Mám v sobě sebevražedné sklony. Možná vrozené. Ale dokud to mám pod kontrolou, tak mě to nedělá. Navíc mám dost důvodů proč žít. Ta moc nad životem a smrtí... Máme ji v rukou jen z určité části a přesto je tak lákavá. Člověk ale nesmí podlehnut...

Za plotem je tma

Kle pe pe rukama
 Žmoulá kabel
 Nekouká do očí
 Pod vlivem tabletek
 Nemoci otroci
 Obloze andělé
 Zná je

Zírá do neúprosné prázdnoty nehodnotné knihovny plné červených románů, atlasů rostlin v půlce přestřížených a knih o akvaristice a ví, že nepřečeťe víc než tři stránky.

Vyhulé nohy nesedí
 Mluví stroze je
 Na otázky odpoví
 Tiše a bezhlesně
 Vlasama pohodí
 Ráje se nedočká
 Zná je

Maturovat nechce. Chce být mezi lidmi, proto je fenolická izolace správnou volbou. O vejšce nemyslí. Pracovat nechce. Důchod prý mu vystačí snad i na to, aby přežil.

Pyžamo v koleně
 Náramek z papyru
 Mobejle spláchnutej
 Před tejdnem
 V záchodě
 Křičí ať neleje
 Zná je

K večeři tab a studené jídlo je. K obědu tab, jídla se nedočká. K snídani tab a po suchých rohlíkách modlí se za loupák. Svačiny nenosí, gumový medvídci, loupáka na oltář.

Strastí si bolestmi
Zamlkle holdu je
Sinavá kůže
A nulové vyžití
Sestra jak
Vězní ta služba
On zná je

A na otázku: „Jak ses sem dostal?“
Mlčí, nervózně přešlapuje, pláče.

Morální odpanění

Defloroval jsem svou matku.
Nikoliv penisem, nýbrž slovy.
Věřila v mou čistotu,
tak jsem jí řekl, že je píča.
Prozřela, přišla o iluze
a pronesla vřelými slovy:
"Ty jsi ale kokot."
A poprvé v životě mě objala.

Peremere

Slyším tě hýbeš se pomalu jako šelma
Přitom strachy kroutíš bodliny
Za zvuku bzzzání kouříš
A hráješ jak jsi nevinný

Já tě znám
Za smrt šel bys světa kraj
Podléhám
Niterní touze spatřit jatka

Vidět jak umírání bolí
Zatímco život bolí ještě víc
Ta touha stát se relikví
Posloužit bolesti
Přiložit vlastní ruku na pranýř
A týrání se zhosit

Už si to zas dupěš zpátky
Tvé kroky doprovází šelest kostí
Těch které si vzal tém šťastným
Těch které nikdy nezůstaly v muzeu
Těch co se dobrovolně zlosti zprostí
V tom krásném teplém večeru
Kdy hvězdy svítí a pračka monotónně šlape
Spolu s tvými kroky v půvabné harmonii úderů

Prasklé bubliny

Otylá kružnice

Stránky slepené zaschlým spermatem

Láska touha romance výstřík z nechutenství

Bída kurtizán bez lesku

V bazaru zastavený Afroditin diadém

Bez stesku

Sex s gumou či bez

S láskou jen v televizi

Jindy zas spárování zaschlých rutin

Vymítání senilních démonů

Příklady diverzity

Genetická úprava genitálních dispozic jedince

Náhrada zašlých citů

Bourání hranic vlastním penisem

Rovnost pohlaví před Bohem v zákrustii

Soudní zákaz styku

Komplexní robotizace erotického průmyslu

Propojení touhy a citu uspokojení strojem

Bojování za poznání výhod umělého šukání maximálně krátkého čas

Roubík a náhubek socializace přežitkem doby

Kastrace mas

Tomáš Henry Abraham

Rty

Koušu se do rtů
Abych nesténala
 Tvé jméno
Při tom vzpomínám
 Na tebe

Koušu se do rtů
A představuji si tvůj dotyk
 Jako nebezpečí
 Touhu

Koušu se do rtů
 A chtěla bych
Abys mě kousal
 Ty

Víš, co je nejhorší?

Víš, co je nejhorší?
Nejhorší na tom, když odejdeš.

To, jak tě cítím.
 Z peřin
 Ze sebe
Když mě obejmeš

To, jak moc tě chci
 Ve sprše
 Všude
Když po těle mi přejedeš

To, jak chci být u tebe
 Ležet tě v náručí
Smát se, když víno rozleješ

To, jak tě chci mít u sebe
 Držet tě za ruku
Milovat tě, když se usměješ

Tvá vůně mě nenechává klidnou

Sedím na tvé posteli
Sedím na tvé posteli a zavírám oči
Cítím tvou vůni
Voní po večerních procházkách
Voní po stovce souhvězdí
Voní po tobě
A tak padám do tvých peřin
Prudce
Abych rozvířila vzduch kolem
A cítila tě znovu
Aniž bych se tě dotýkala
Aniž by ses ty dotýkal mě
Aniž bys byl blízko i daleko
Aniž bys věděl, že tu ležím
Že se touhou svýjím v tvé posteli

Malinovej hurikán

Sůl ve vlasech a
ta tvoje malinová,
sladká
vůně.
Miluješ oceán
a bouře,
kde všechno začíná bejt tak
neprozkoumaný a tajemný.
Tak jaký to je?
Jak chutná holka,
jako jsi ty?

Být dost

Proč pořád cítím uvnitř sebe
tu potřebu mít dost
lásky
prítom...
já jen chci cítit,
vidět,
smát se,
chci být dost,
tobě,
sobě.
Asi za to můžeš ty, tati.

All of you and me

You're screaming.
 Screaming my fucking name
 loud
 and in the silence.
 You are screaming all of you.
 Your happiness,
 fear,
 your disappointment.
 Just shut the fuck up.

Would it?

What if I cut you
 deep.
 And what if I stabbed you
 in the back?
 Would it be a betrayal?

Not the same

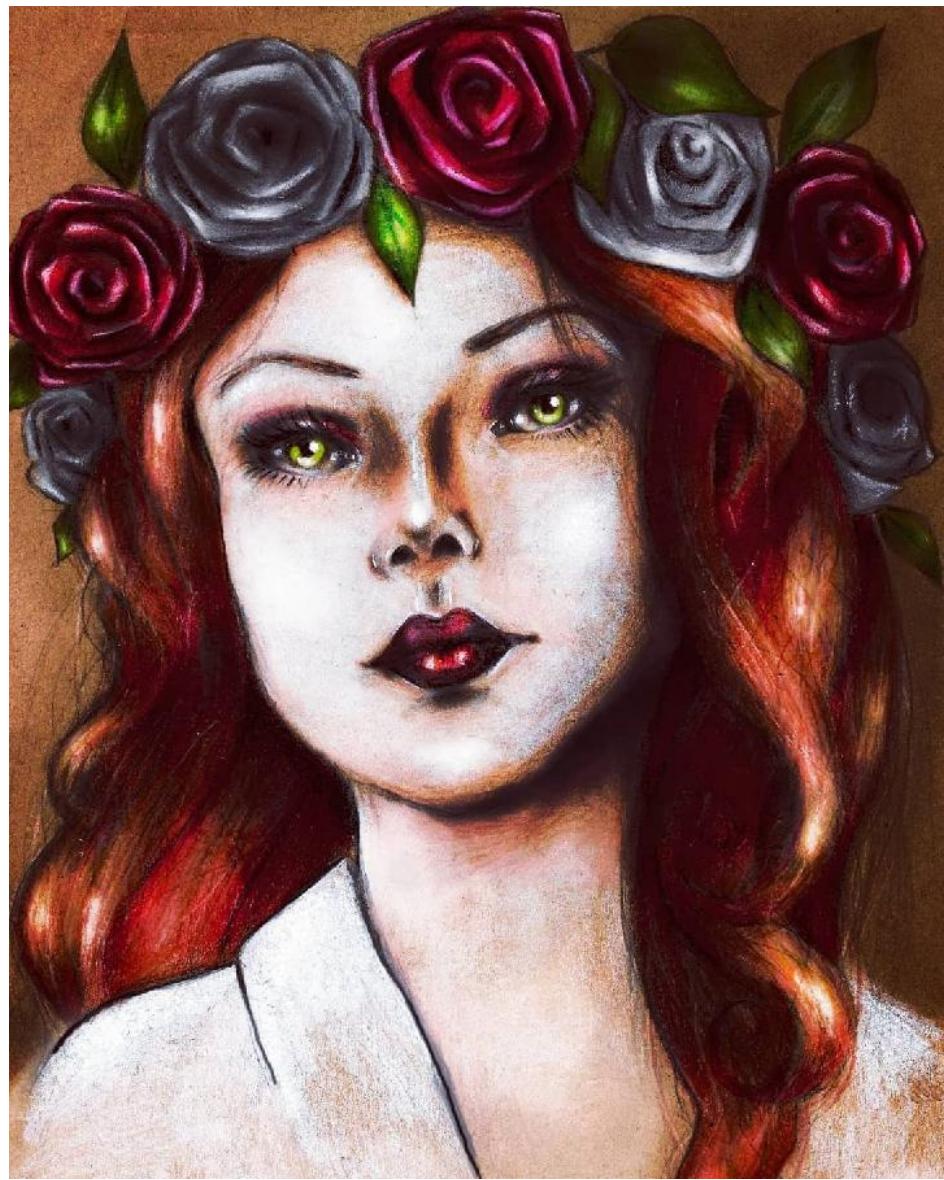
A lot of things
 going in my mind
 when I'm done.
 But when you're done
 with me
 I feel nothing.

Regret

I found you,
 I recognize your eyes.
 Death.
 Again.

176 kresba a malba

°Sherri Antonov

°Sherri Antonov

°Hana Pet.

Redakce

Šéfredaktorka/ *Kateřina Herodesová*

Editorka umělecké přílohy/ *Tereza Chladová*

Autorský tým/ *Tomáš Henry Abraham, An Ardes, Tessa Black, Tereza Blahová, Dave Doomed, Štěpánka Luhanová, Alice Maar, Žaneta Rychtová, Dita Svačinová, Michaela Sandra Veselá, Tereza Vodvářková, Josefína Volopichová, Tereza Žižlavská*

Jazyková korektura/ *František Bui, Dita Svačinová, Julie Zákostelecká, Tereza Žižlavská*

Fotografie a fotoprodukce/ *kolektiv*

Obrazová příloha/ *Dave Doomed*

Titulní fotografie/ *Irena Bártíková*

Grafický design/ *Hana Pet.*

Obsah vzniká s podporou Vysoké školy kreativní komunikace, Na Pankráci 420/54, 140 00 Praha 4 – Nusle.

**„Tajemství budoucnosti kultury je obrazem
samé záhady lidského ducha.“**

Václav Havel